

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 42.

Vydána dne 28. prosince 1952.

Cena Kčs 14.—.

O B S A H:

(93.—96.) **93.** Nařízení o náhradách příslušejících soudcům z lidu. — **94.** Nařízení, kterým se stanoví počátek účinnosti ustanovení § 39 odst. 2 věty druhé zákona o organizaci soudů. — **95.** Nařízení, kterým se vydává jednací řád pro soudy. — **96.** Nařízení, kterým se stanoví odchylky při důkazu znalci v některých věcech národního pojištění.

93.

Vládní nařízení

ze dne 30. prosince 1952

o náhradách příslušejících soudcům z lidu.

Vláda republiky Československé nařizuje v dohodě s jednotnou odborovou organizací podle § 30 odst. 3 a § 31 odst. 3 zákona č. 66/1952 Sb., o organizaci soudů:

§ 1.

(1) Soudcům z lidu, kteří jsou v pracovním poměru, poskytuje náhradu za mzdu, která jim ušla výkonem soudcovské funkce, zaměstnavatel; náhradu za mzdu, která soudcům z lidu ušla výkonem jiné činnosti, s touto funkcí související (dále jen „jiná činnost“), poskytuje stát.

(2) Náhrada za mzdu se poskytuje ve výši průměrného výdělku dosaženého v posledním mzdovém zúčtovacím období.

§ 2.

(1) Soudcům z lidu, kteří nejsou v pracovním poměru, poskytuje na jejich žádost náhradu za předvídaný ušlý výdělek (zvýšené vydání) stát.

(2) Náhrada činí 15 Kčs za každou započatou hodinu, nejvýše však 120 Kčs za celý den.

§ 3.

(1) Soudci z lidu (§ 1), kterým bylo poskytnuto pracovní volno k výkonu soudcovské funkce nebo jiné činnosti, zůstávají bez pře-

rušení povinně pojištění jako zaměstnanci a nesmějí být z pojištění odhlášeni.

(2) Náhrady za ušlou mzdu jsou započítatelné do vyměřovacího základu pro dávky národního nemocenského pojištění, jakož i pro dávky z důchodového zabezpečení.

§ 4.

Náhrady za ušlou mzdu vyplácí soudcům z lidu jejich zaměstnavatel. Částku, kterou zaměstnavatel vyplatil na náhradu za mzdu ušlou výkonem jiné činnosti, jakož i příslušnou část pojistného, je soudní správa povinna zaměstnavateli uhradit.

§ 5.

Nárok na náhrady, které je povinen poskytovat stát, je třeba uplatnit vždy do 15 dnů po skončení výkonu soudcovské funkce nebo jiné činnosti; o tomto nároku rozhoduje orgán soudní správy, který byl tím pověřen; proti jeho rozhodnutí není opravného prostředku.

§ 6.

Vládní nařízení č. 25/1949 Sb., o náhradách příslušejících soudcům z lidu, se zrušuje.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953; provede je ministr spravedlnosti v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Rais v. r.

94.**Vládní nařízení**

ze dne 23. prosince 1952,

kterým se stanoví počátek účinnosti ustanovení § 39 odst. 2 věty druhé zákona o organizaci soudů.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 53 odst. 2 zákona č. 66/1952 Sb., o organizaci soudů:

§ 1.

Ustanovení § 39 odst. 2 věty druhé zákona č. 66/1952 Sb., o organizaci soudů, nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953; provedou je ministr národní obrany a ministr spravedlnosti.

Zápotocký v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r.

Dr. Rais v. r.

95.**Nařízení ministra spravedlnosti**

ze dne 19. prosince 1952,

kterým se vydává jednací řád pro soudy.

Ministr spravedlnosti podle §§ 44, 138 odst. 1, § 511 odst. 2, § 577 odst. 1, § 582 odst. 3 a § 677 zákona č. 142/1950 Sb., o řízení ve věcech občanskoprávních (občanský soudní řád) a v dohodě s ministrem národní obrany podle § 325 zákona č. 87/1950 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) a podle §§ 49 a 50 zákona č. 66/1952 Sb., o organizaci soudů, nařizuje:

ČÁST PRVÁ.**OBEČNÉ SOUDY.****Hlava první.****Organisace práce u lidových a krajských soudů.****§ 1.**

Soudci, soudci z lidu a správní zaměstnanci.

(1) Soudnictví u lidových a krajských soudů vykonávají soudci a soudci z lidu; práce související s výkonem soudnictví obstarávají správní zaměstnanci.

(2) V řízení ve věcech občanskoprávních mohou správní zaměstnanci zvlášť k tomu určení obstarávat též jednoduché úkony, které jsou jinak svěřeny soudci nebo předsedovi senátu (§ 677 o. s. ř., § 30 odst. 2, § 35 odst. 1, § 96 odst. 2, § 151 odst. 3, § 154 odst. 2 a § 156).

Soudní oddělení.**§ 2.**

Veškeré práce u lidových a krajských soudů se obstarávají zpravidla podle druhu agendy v jednotlivých soudních odděleních (oddělení trestní, oddělení občanskoprávní).

§ 3.

(1) Vyžaduje-li to rozsah trestní nebo občanskoprávní agendy, zřídí se pro její obstarávání několik trestních nebo občanskoprávních oddělení. V takovém případě se soustředí věci téhož druhu zpravidla v oddělení jednom (na př. trestní soudnictví ve věcech podle hlavy první zvláštní části trestního zákona, trestní soudnictví nad mládeží, trestní soudnictví vykonávané v druhé stolici, věci z pracovního poměru, věci nájemní, věci exekucní).

(2) Vyžaduje-li to rozsah agendy, mohou být pro obstarávání věcí souvisejících s činností celého soudu zřízena zvláštní samostatná soudní oddělení (na př. oddělení doručné, oddělení výkonné).

(3) Jsou-li lidový a krajský soud umístěny v téže budově, mohou mít společnou podatelnu, doručné oddělení a spisovnu.

§ 4.

Připouští-li to rozsah agendy, mohou soudci, soudci z lidu a správní zaměstnanci obstarávat práce v několika soudních odděleních.

§ 5.

(1) Činnost správních zaměstnanců, kteří v soudním oddělení obstarávají práce související s výkonem soudnictví, pokud nejde o práce uvedené v § 156, řídí, na ni dohlíží a za ni odpovídá správní zaměstnanec určený rozvrhem práce — vedoucí úředník soudního oddělení (dále jen „vedoucí úředník oddělení“).

(2) Na řádný chod celého soudního oddělení dohlíží a za něj odpovídá předseda senátu.

(3) Na řádný chod všech soudních oddělení dohlíží a za tento chod odpovídá předseda soudu.

(4) Výkonem dohledu podle odstavců 2 a 3 nesmí být dotčena soudcovská nezávislost.

Pobočky lidových soudů.

§ 6.

(1) Z důležitých důvodů může vedoucí krajské soudní správy v dohodě s předsedou lidového soudu a se souhlasem ministra spravedlnosti naříditi, aby lidový soud obstarával trestní a občanskoprávní agendu nebo některé její druhy pro některé obce svého obvodu v jednom nebo v několika soudních odděleních umístěných mimo stálé sídlo soudu (pobočka lidového soudu).

(2) Před rozhodnutím o zřízení pobočky lidového soudu vyžádá si vedoucí krajské soudní správy vyjádření předsedy krajského soudu a krajského prokurátora, jakož i vyjádření místních národních výborů zúčastněných obcí a okresního národního výboru, v jehož obvodu tyto obce leží.

§ 7.

Změní-li se nebo odpadnou-li důvody, které vedly k zřízení pobočky lidového soudu, nařídí vedoucí krajské soudní správy v dohodě s předsedou lidového soudu a se souhlasem ministra spravedlnosti, aby činnost pobočky lidového soudu byla rozšířena, omezena nebo zastavena. Při tom se obdobně užije ustanovení § 6 odst. 2.

§ 8.

Zřízení pobočky lidového soudu, rozšíření, omezení nebo zastavení její činnosti vyhlásí vedoucí krajské soudní správy na soudní desce lidového soudu a v zúčastněných obcích. Je-li toho třeba, uvede to ve známost i jiným vhodným způsobem. Zřízení pobočky nebo zastavení její činnosti vyhlásí také v úředním listě.

Pravidelné úřední dny.

§ 9.

(1) Pro usnadnění styku pracujících se soudem může vedoucí krajské soudní správy v dohodě s předsedou lidového soudu naříditi, aby lidový soud měl mimo své sídlo pravidelné úřední dny (dále jen „úřední dny“) pro některé obce svého obvodu.

(2) Před rozhodnutím o zavedení úředních dnů vyžádá si vedoucí krajské soudní správy vyjádření okresního prokurátora, jakož i vyjádření místních národních výborů zúčastněných obcí a okresního národního výboru, v jehož obvodu tyto obce leží.

§ 10.

V úředních dnech se konají tytéž úkony a v témž rozsahu jako v sídle lidového soudu. Předseda senátu není při úředních dnech vázán rozvrhem práce.

§ 11.

Náklady spojené s úředními dny se hradí z rozpočtových prostředků justiční správy.

§ 12.

Změní-li se nebo odpadnou-li důvody, které vedly k zavedení úředních dnů, nařídí vedoucí krajské soudní správy v dohodě s předsedou lidového soudu jejich rozšíření, omezení nebo zrušení. Při tom se obdobně užije ustanovení § 9 odst. 2.

§ 13.

Zavedení, rozšíření, omezení nebo zrušení úředních dnů vyhlásí vedoucí krajské soudní správy na soudní desce lidového soudu a v zúčastněných obcích, jakož i na budově určené ke konání úředních dnů; je-li toho třeba, uvede to ve známost i jiným vhodným způsobem. Opisem vyhlášky se o tom uvědomí předseda krajského soudu, okresní a krajský prokurátor a okresní národní výbor.

Rozvrh práce.

§ 14.

Rozvrh práce pro příští kalendářní rok sestaví předseda soudu koncem každého roku.

§ 15.

(1) V rozvrhu práce se trestní i občanskoprávní agenda rozdělí mezi jednotlivá soudní oddělení; zároveň se určí, do kterých soudních oddělení se jednotliví soudci, soudci z lidu a správní zaměstnanci začleňují.

(2) Kromě toho se v rozvrhu práce stanoví, jakým způsobem se jednotliví soudci a jednotlivé senáty zastupují.

§ 16.

Předseda soudu může předsedat kterémukoli senátu.

§ 17.

Předseda soudu může za účelem stejnoměrného rozdělení práce nebo pro naléhavost věci anebo z jiných důležitých důvodů přidělit jednotlivé věci také odchýlně od rozvrhu práce anebo může rozvrh práce vcelku nebo v jednotlivostech i během roku měnit.

§ 18.

Práce v senátu rozděluje jeho předseda.

§ 19.

(1) Jednotlivá soudní oddělení se v rozvrhu práce označují běžnými arabskými číslicemi v tomto pořadí: oddělení trestní, oddělení občanskoprávní, ostatní samostatná soudní oddělení a pobočky lidového soudu. Podatelna a spisovna se uvedou na konci pořadí bez označení číslem.

(2) V rozvrhu práce se dále uvede bližší rozdělení pracovní doby, doba určená pro styk s pracujícími a místo a čas úředních dnů.

(3) Umístění jednotlivých oddělení s uvedením agendy, kterou vyřizují, a údaje uvedené v odstavci 2 se vyznačí na orientační tabuli, kterou je nutno umístit blízko vchodu do budovy soudu.

§ 20.

Rozvrh práce lidových soudů a jeho podstatné změny schvaluje vedoucí krajské soudní správy v dohodě s předsedou krajského soudu; rozvrh práce krajských soudů a jeho podstatné změny schvaluje ministerstvo spravedlnosti.

Pracovní porady.

§ 21.

(1) U všech soudů se konají pravidelné pracovní porady (dále jen „porady“), a to pokud možno za účasti všech soudců a správních zaměstnanců činných v jednotlivých soudních odděleních.

(2) Kromě porad uvedených v odstavci 1 konají se u krajských soudů širší pravidelné pracovní porady (dále jen „širší porady“), a to pokud možno za účasti všech předsedů senátu krajského soudu, předsedů lidových soudů, po případě všech soudců a správních zaměstnanců pověřených obstaráváním úkonů uvedených v § 156, činných v obvodu krajského soudu.

(3) Porady (širší porady) svolává předseda soudu podle předem stanoveného plánu.

§ 22.

(1) K poradám a k širším poradám má být přiřazen příslušný prokurátor a orgán krajské soudní správy.

(2) K poradám u lidových soudů mají být pozváni všichni státní notáři a ostatní zaměstnanci státních notářství, hromadní poručníci a ostatní zaměstnanci úřadoven ochrany mládeže, činní v obvodu lidového soudu; k širším

poradám u krajských soudů mají být pozváni státní notáři stojící v čele jednotlivých státních notářství, po případě i ostatní státní notáři a vedoucí úřadoven ochrany mládeže, činní v obvodu krajského soudu.

(3) K poradám u soudu mají být přiřazeni zástupci důvěrnického sboru soudců z lidu; k širším poradám u krajského soudu mají být přiřazeni zástupci důvěrnického sboru soudců z lidu od jednotlivých lidových soudů.

(4) O každé širší poradě je třeba uvědomit nejvyšší soud a pozvat k ní zástupce krajského výboru Svazu zaměstnanců veřejné správy a justice.

(5) Je-li třeba, svolá předseda krajského soudu všechny státní notáře, notářské čekatele, po případě i jiné zaměstnance státních notářství ke zvláštní poradě. Na tuto poradě může pozvat též předsedy odvolacích senátů pro věci občanskoprávní.

§ 23.

Na poradách (širších poradách) se mají zejména

1. vyměňovat zkušenosti o rozhodování soudů a činnosti státních notářství, a to především s hlediska jednotného výkladu zákonů a jiných právních předpisů,
2. projednávat návrhy na odstranění zjištěných závad,
3. projednávat zprávy nebo posudky vyžádané předsedou soudu nebo vedoucím soudní správy.

Hlava druhá.

Řízení ve věcech trestních a ve věcech občanskoprávních.

Díl první.

Všeobecná ustanovení.

Urychlení a zjednodušení řízení.

§ 24.

(1) Všechny trestní a občanskoprávní věci mají být projednávány s největším urychlením tak, aby v nich mohlo být co nejdříve vydáno konečné rozhodnutí.

(2) Soudci a všichni zaměstnanci soudů mají všemožně vycházet vstříc všem pracujícím, kteří se dovolávají jejich rady nebo pomoci; zejména mají všestranně pečovat o to, aby nedostatek všeobecného nebo právníckého

vzdělání nebyl nikomu na újmu v jeho právech, a dávat všem, kdož toho potřebují, návod k provedení potřebných úkonů spolu s poučením, jaké právní následky budou spojeny s provedením těchto úkonů nebo s jejich opominutím.

(3) Doba, kdy je možno se dostavit k soudu bez předvolání, se určí tak, aby styk se soudem byl pracujícím co nejvíce usnadněn.

§ 25.

(1) Je-li třeba nějakého vysvětlení a není-li možno opatřit je jiným vhodným způsobem, lze si od osoby, která může takové vysvětlení podat, vyžádat stručné písemné vyjádření nebo lze takovou osobu informativně vyslechnout. Pozvání k informativnímu výsledku se může provést jednoduchou obsílkou nebo telefonicky.

(2) O informativním výsledku se učiní ve spise stručný záznam, který podepíše ten, kdo jej sepsal; vyslýchaný připojí svůj podpis, pokládá-li to vyslychající se zřetelem k závažnosti sdělení za účelné.

§ 26.

(1) Tam, kde jsou pro vyhotovení rozhodnutí (jejich stejnopisy), pro jiná vyřízení a pro protokoly předepsány vzory, má jich být použito, jestliže tomu nebrání důležité důvody (na př. zvláštní složitost věci).

(2) Pro ostatní vyhotovení rozhodnutí (jejich stejnopisy) nebo vyřízení, jež se s výjimkou nepatrných odchylek nemění, jakož i pro dopisy, zprávy, sdělení a listinná osvědčení, jež se velmi často opakují a pro něž nejsou vzory předepsány, mohou si soudy se schválením předsedy soudu zavést vzory vlastní.

P í s e m n á p o d á n í.

§ 27.

(1) Písemná podání je nutno předložit v tolika stejnopisech (§ 61 odst. 3 tr. ř., § 43 odst. 2 o. s. ř.), kolik jich je třeba, aby po jednom stejnopise mohl dostat soud (po případě též jiný soud, jiné oddělení) a každá osoba, které se má stejnopis podání doručit.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí i pro opisy příloh, které mají být doručeny se stejnopisem písemného podání.

(3) Nepředložil-li podatel potřebný počet stejnopisů písemného podání a jeho příloh, ačkoli byl k tomu vyzván, pořídí jej soud na jeho náklad; na to musí být podatel ve výzvě upozorněn.

§ 28.

Přeje-li si osoba, která učinila písemné podání, aby jí bylo jeho přijetí podatelnou potvrzeno, může za tím účelem k písemnému podání kromě stejnopisů uvedených v § 27 odst. 1 připojit buď ještě další stejnopis, nebo aspoň jeho stručný výtah (t. zv. rubrika); rubrika musí obsahovat označení soudu, jméno, příjmení, zaměstnání a bydliště (pracoviště) navrhovatele a ostatních účastníků, po případě jejich zákonného zástupce nebo zmocněnce, jakož i údaj, o jaký předmět řízení a o jaký procesní úkon jde.

P o d á n í u č i n ě n á ú s t n ě d o p r o t o k o l u.

§ 29.

Mají-li být protokoly sepsanými o ústně učiněných podáních nahrazena písemná podání, musí mít všechny náležitosti, které jsou předepsány pro písemná podání.

§ 30.

(1) Podání činěná ústně do protokolu sepisuje zpravidla soudce. Je-li toho třeba, může předseda soudu zmocnit jednoho ze soudců, aby sepisoval všechna ústní podání, která jsou u soudu činěna.

(2) Jednoduchá podání činěná ústně do protokolu mohou sepisovat též správní zaměstnanci, jestliže k tomu byli předsedou senátu zmocněni.

§ 31.

(1) K sepisování trestních oznámení činěných ústně do protokolu je příslušný prokurátor; soud takováto trestní oznámení sepíše jen tehdy, jestliže oznamovatel přes dané mu poučení na tom výslovně trvá, nebo je-li nebezpečí v prodlení anebo jde-li o oznámení učiněná na úředním dnu, kterého se prokurátor nezúčastnil.

(2) Soudce, který sepisuje protokol o ústně činěném trestním oznámení, vyslechne oznamovatele o trestném činu, o okolnostech, za nichž byl čin spáchán, o osobních poměrech pachatele a o důkazech, jakož i o výši škody způsobené oznámeným činem; je-li oznamovatel zároveň poškozeným, vyslechne ho též o tom, zda žádá, aby soud rozhodl v trestním řízení o jeho nárocích (§ 164 odst. 1 tr. ř.). Výsledkem má být získán podklad potřebný pro další řízení, aby nebylo třeba výsledk oznamovatele opakovat.

(3) Je-li z údajů oznamovatele patrné, že oznámený skutek není trestným činem nebo že pachatele nelze stíhat z jiných důvodů, je třeba o tom oznamovatele poučít; trvá-li oznamovatel přesto na svém oznámení, poznamená se v protokole, že oznamovatel byl poučen.

(4) Protokol o ústně učiněném trestním oznámení zašle soud bez odkladu příslušnému prokurátoru.

§ 32.

Písemná podání učiněná telegraficky.

(1) Písemná podání ve věcech občansko-právních učiněná telegraficky (§ 44 o. s. ř.), která neměla náležitosti předepsané pro písemná podání, musí být opakována písemným podáním nebo ústně do protokolu.

(2) Mělo-li telegrafické podání ostatní náležitosti předepsané pro písemná podání, je třeba nedostatek vlastnoručního podpisu [§ 43 odst. 1 písm. e) o. s. ř.] odstranit dodatečným stručným projevem souhlasu s obsahem telegrafického podání; projev souhlasu lze učinit písemně nebo ústně do protokolu. Zároveň mají být předloženy též potřebné přílohy.

(3) Nedojde-li dodatečné podání podle odstavce 1 nebo projev souhlasu podle odstavce 2 soudů do tří dnů po dojití podání telegrafického, postupuje soud podle § 45 o. s. ř.

D o ž á d á n í.

§ 33.

(1) O provedení jednotlivých úkonů dožádáním (§ 22 odst. 2 tr. ř., § 16 o. s. ř.) je třeba požádat zpravidla zvláštním dopisem, v němž se podrobně uvedou potřebné údaje. To platí zejména tehdy, je-li o provedení úkonů dožádáno několik lidových soudů současně. Je-li však k provedení úkonů, o které bylo žádáno, třeba podrobnější znalosti spisů, zašlou se dožádanému soudu příslušné spisy nebo jejich části. Při tom je třeba dbát, aby státní, hospodářské a služební tajemství bylo zachováno. Dožádání musí být vyhověno s největším urychlením, aby u dožadujícího soudu nebylo třeba stanovené jednání odročit.

(2) Není-li dále stanoveno něco jiného, vyřizuje dožádání soudce, který byl k tomu rozvrhem práce určen. Je-li to pro úspěšné provedení řízení důležité, je třeba při provádění dožádání výsledkem osob rozšířit výslech — podle toho, co při něm vyjde najevo — i na okolnosti nebo osoby, které v dožádání uve-

deny nebyly. O výsledku osoby, která v dožádání uvedena nebyla, je třeba vždy účastníky vyrozumět (§ 96 odst. 1 o. s. ř.).

(3) Nemůže-li být dožádaný úkon vykonán v obvodu dožádaného soudu, postoupí se dožádání příslušnému soudu, je-li znám, jinak se dožádání vrátí. Postoupení dožádání se současně oznámí soudu dožadujícímu.

(4) Náklady spojené s provedením dožádaného úkonu dožadující soud soudu dožádanému nenahrazuje.

§ 34.

Žádá-li se jen o doručení písemností soudním doručovatelem, postačí, uvede-li se to na doručence, s nímž se písemnost dožádanému soudu zasílá; zvláštní průvodní list není třeba připojovat.

§ 35.

(1) Dožádání tuzemských soudů (orgánů státní správy) o doručení písemností vyřizuje samostatně oddělení, které obstarává doručnou službu (zaměstnanec tím pověřený).

(2) Žádosti cizozemských soudů (úřadů) o doručení písemností vyřizuje soudce, který byl k tomu rozvrhem práce určen.

Nahlížení do spisů.

§ 36.

(1) Nahlízet do spisů (§ 66 tr. ř., § 87 o. s. ř.) je možno, není-li dále stanoveno něco jiného, výhradně v místnostech soudu pod dohledem vedoucího úředníka oddělení nebo správního zaměstnance jím k tomu určeného. Předseda senátu učiní zároveň vhodná opatření, aby bylo zachováno státní, hospodářské nebo služební tajemství.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí i pro znalce (§ 118 odst. 1 tr. ř., §§ 108 a násl. o. s. ř.). Znalcům, kteří nemohou podat spolehlivý posudek bez zevrubného prostudování spisů, může předseda senátu spisy zapůjčit.

(3) Ustanovení odstavce 1 se užije obdobně i na spisy uložené ve spisovně.

§ 37.

Na odůvodněnou žádost lze se souhlasem předsedy senátu zaslat spisy nebo jejich část i jinému soudu, aby tam mohlo být do nich nahlédnuto (§ 66 tr. ř., § 87 o. s. ř.).

§ 38.

Zapůjčování spisů.

(1) Soudní spisy mohou být zapůjčeny soudům, státním notářstvím a jiným justičním složkám, dále prokurátoru a v odůvodněných případech též jiným orgánům státní správy. Při zapůjčení spisu se učiní vhodná opatření, aby státní, hospodářské a služební tajemství bylo zachováno.

(2) Trestní spisy mohou však být zapůjčeny toliko soudu a prokurátoru; jen ve výjimečných, zvláště odůvodněných případech mohou být zapůjčeny též orgánům státní správy (na př. národnímu výboru k účelům trestního řízení správního).

(3) Spisy jiných soudů mohou být zapůjčeny jen tehdy, tvoří-li součást (přílohu) zároveň zapůjčovaného spisu vlastního.

(4) O zapůjčení spisů, i když jsou uloženy ve spisovně, rozhoduje předseda senátu; nejde-li o zapůjčení spisů soudu nebo prokurátoru, rozhoduje však o zapůjčení trestních spisů předseda soudu, který si ve zvláště závažných případech vyžádá souhlas ministerstva spravedlnosti.

§ 39.

Vydávání úředních potvrzení
(vysvědčení).

Předseda senátu může na žádost osob, které to potřebují k uplatnění nebo hájení svých práv, vydat úřední potvrzení (vysvědčení) o skutečnostech známých ze spisu.

§ 40.

Rekonstrukce spisů.

(1) Spisy, které byly zcela nebo zčásti zničeny nebo se ztratily, rekonstruuje, jestliže je toho třeba, na návrh nebo z úřední povinnosti podle záznamů v rejstřících a jiných evidenčních pomůckách soud, který ve věci konal řízení v první stolici.

(2) Soud pořídí ověřené opisy stejnopisů vyhotovení rozhodnutí, které má sám nebo které si vyžádá od jiného soudu nebo orgánu státní správy; na ověřených opisech stejnopisů připojí doložku, že opis nastupuje na místo zničené nebo ztracené listiny. Za tímž účelem může uložit účastníkům, jejich zástupcům a třetím osobám, aby předložili stejnopisy podání, opisy protokolů, stejnopisy rozhodnutí a jiné písemnosti, které snad mají v rukou; tyto listiny soud po opatření ověřeného opisu vrátí.

(3) Nestačí-li prostředky uvedené v odstavci 2, může soud obsah zničené nebo ztracené písemnosti zjistit usnesením: usnesení nahrazuje listinu. Před vydáním usnesení vykoná soud potřebná šetření, zejména vyslechně svědky, znalce, po případě provede i jiné důkazy. Usnesení doručí známým účastníkům.

(4) Řízení provádí soudce jediný.

Díl druhý.

Úkony soudu.

Místo a čas úkonu.

§ 41.

(1) Úkony soudu se konají zpravidla v budově soudu. Vyžaduje-li toho povaha úkonu nebo je-li toho třeba pro urychlení řízení, naléhavé objasnění věci anebo z jiných důležitých důvodů, zejména výchovných, konají se úkony soudu i mimo soudní budovu.

(2) Má-li být nějaký úkon vykonán v budově orgánu státní správy, veřejného ústavu nebo podniku, je to třeba předem ohlásit osobě pověřené jejich vedením.

(3) Ve vojenských nebo vojskem obsazených budovách a podnicích nebo v budovách ozbrojených sborů smí soud vykonat potřebný úkon jen se svolením příslušného velitele.

§ 42.

Ve dnech pracovního klidu lze úkony konat jen ve zvláště odůvodněných případech.

Předvolávání a předvádění
k úkonu.

§ 43.

(1) Předvolávání k jednotlivým úkonům se děje zpravidla písemně, nebo pokud je to možné, ústně, v naléhavých případech též telegraficky nebo telefonicky. Byla-li některá osoba předvolána ústně, telegraficky nebo telefonicky, učiní se o tom záznam ve spise; byla-li předvolána ústně při výslechu, poznamená se to v protokole.

(2) Vyžadují-li toho zvláštní okolnosti případu, zejména při nařízeném předvedení, lze předvolání v trestních věcech zařídit též prostřednictvím orgánů národní bezpečnosti.

(3) V písemném předvolání se uvede zejména označení věci, místo a čas, a není-li tím ohrožen obecný zájem, také předmět výslechu nebo jiného úkonu, dále zda se má předvolaný dostavit jako obviněný, účastník, svědek, znalec nebo tlumočník a které pomůcky a důkazní prostředky má s sebou přinést. Zaměst-

nané osoby se zároveň vyzvou, aby o svém předvolání včas uvědomily svého zaměstnavatele (bezprostředního představeného), aby mohlo být zařízeno jejich zastupování po dobu jejich nepřítomnosti v práci. Kromě toho se v písemném předvolání uvedou zákonné následky spojené s tím, kdyby se předvolaný bez důvodů a bez omluvení nedostavil.

(4) V písemném předvolání určeném obviněnému se kromě zákonného ustanovení uvede též slovně, o jaké obvinění jde.

(5) Příslušníci ozbrojených sborů v činné službě se předvolávají prostřednictvím svého představeného. Není-li znám představený vojáků v činné službě, předvolávají se prostřednictvím posádkové správy; není-li znám představený příslušníků národní bezpečnosti v činné službě, předvolávají se prostřednictvím nejbližší součásti národní bezpečnosti.

(6) Má-li být vyslechnut větší počet osob zaměstnaných na témže pracovišti (větší počet příslušníků ozbrojeného sboru téhož útvaru), lze jejich výslech provést po předchozí dohodě se správou pracoviště (s příslušným velitelem) v místě pracoviště (u útvaru), a to i bez jejich předchozího předvolání.

§ 44.

(1) O předvedení (§§ 92, 109 a 232 odst. 2 tr. ř., §§ 69, 100 odst. 2 a § 112 o. s. ř.) se požádá příslušná součást národní bezpečnosti (okresní nebo obvodní oddělení veřejné bezpečnosti); o předvedení mladistvého požádá se příslušná součást národní bezpečnosti, jen nelze-li předvedení provést zaměstnancem soudu nebo úřadovny ochrany mládeže.

(2) O předvedení příslušníků ozbrojených sborů v činné službě se požádá jejich představený.

(3) Jde-li o výkon rozhodnutí poručenského (opatrovnického) soudu (§ 251a o. s. ř.), požádá se příslušná součást národní bezpečnosti o předvedení dítěte k rodiči (umístění dítěte a pod.), jen pokud jiný způsob předvedení (prostřednictvím zaměstnanců soudu nebo úřadovny ochrany mládeže) podle okolností není dostačující.

§ 45.

V y r o z u m í v á n í o ú k o n e c h.

(1) Ustanovení § 43 odst. 1 a odst. 3 věty první a druhé se užije přiměřeně, vyrozumívají-li se o úkonech soudu obviněný, jeho obhájce nebo zákonný zástupce, zúčastněná osoba, poškozený a jejich zákonní zástupci nebo zmocněnci, úřadovna ochrany mládeže

nebo účastníci a jejich zákonní zástupci nebo zmocněnci.

(2) Vyrozumění o hlavním a odvolacím líčení, jakož i o veřejném zasedání v řízení proti mladistvému (§ 232 odst. 3 tr. ř.) se zašle úřadovně ochrany mládeže v sídle prokurátora; žalobu proti mladistvému (§ 232 odst. 1 tr. ř.) je však třeba doručit též úřadovně, v jejímž obvodu měl mladistvý své poslední bydliště.

(3) Prokurátor musí být v trestních věcech vyrozuměn o všech úkonech soudu, jichž se má nebo může účastnit; to platí i o věcech občanskoprávních, které byly na návrh prokurátora zahájeny nebo do kterých prokurátor vstoupil (§ 6 o. s. ř.).

V ý s l e c h y.

§ 46.

(1) Před výslechem zjistí vyslyšající totožnost vyslyšchaného a poučí jej o jeho právech a povinnostech. V protokole se výslovně uvede, že se tak stalo; kde je toho třeba, uvede se i prohlášení vyslyšchaného.

(2) Na počátku výslechu zjistí vyslyšající:

- a) u obviněného podrobně osobní, rodinné, majetkové a výdělkové poměry a předchozí tresty;
- b) u jiné vyslyšchané osoby osobní poměry a okolnosti, které mohou mít vliv na její hodnověrnost.

(3) Vyslyšchanému může být dovoleno, aby dříve, než dá odpověď, nahlédl do svých písemných poznámek. Stalo-li se tak, poznamená se to v protokole. Vyslyšchaný může být vyzván, aby soudci, který řídí výslech, předložil poznámky k nahlédnutí.

§ 47.

Tváří v tvář lze zpravidla postavit jen dvě osoby. Každá z těchto osob se vyslechne zvlášť o všech okolnostech, ve kterých se jejich výpovědi od sebe odchylují.

§ 48.

(1) Výslech osob, které se nedovedou vyjadřovat ani v českém ani ve slovenském jazyku, koná se prostřednictvím tlumočníka. Od přihrání tlumočníka lze upustit, jestliže vyslyšající nebo zapisovatel ovládá jazyk, ve kterém se bude výslech konat; tato okolnost se poznamená v protokole.

(2) Ustanovení odstavce 1 se užije obdobně pro výslech osob hluchých, němých nebo hluchoněmých, nelze-li se s nimi dorozumět jiným spolehlivým způsobem.

§ 49.

(1) Přibere-li soud k ohledání znalce (§ 80 tr. ř., §§ 119 a násl. o. s. ř.), může podle povahy věci určit, že se ohledání má konat jen v přítomnosti znalců samých.

(2) Je-li obava, že předmět ohledání bude ohledáním zničen nebo změněn, odevzdá se znalcům, je-li to možné, jen část předmětu a učiní se opatření, aby ohledání mohlo být podle potřeby opakováno.

(3) Ohledání těla, není-li provedeno lékařem, a osobní prohlídku mohou provést jen osoby téhož pohlaví; jde-li o ohledání těla ženy nebo o její osobní prohlídku, lze v případě potřeby požádat o pomoc příslušníci národní bezpečnosti, zdravotní sestru, porodní asistentku, sociální pracovníci a pod.

P r o t o k o l.

§ 50.

(1) Protokol (§ 60 tr. ř., §§ 66 a 68 o. s. ř.) musí obsahovat všechny podstatné okolnosti a musí být z něho zřejmo, zda při provádění úkonu bylo dbáno příslušných předpisů (na př. napomenutí k pravdivé výpovědi, prohlášení, které vyslýchaný učinil na upozornění, že má právo odpověď odepřít).

(2) Zpravidla se zapisuje toliko obsah výpovědi vyslýchaných osob. Jestliže je to pro posouzení věci důležité, zapíše se výpovědi vyslýchaných osob doslovně; v tomto případě se příslušné místo vyslýchané osobě vždy z protokolu přečte a v protokole se poznamená, že se tak stalo, po případě také, jaké námítky byly činěny. Záleží-li na přesném a doslovném znění odpovědi nebo vypovídá-li vyslýchaný vyhybavě, provádí se výslech tak, že se kladou jednotlivé otázky, které se doslovně zaprotokolují; rovněž se doslovně zaprotokoluje odpověď vyslýchaného.

(3) Při výslechu několika obviněných nebo svědků sepíše se s každým protokol zvláštní, a to, jde-li o obviněného, vždy na samostatném listě. O pozdějších výsleších, nebude-li třeba sepsat protokol nový, sepíše se jen dodatek k protokolu dřívějšímu.

(4) Protokol o výpovědi osoby neznalé ani českého, ani slovenského jazyka sepíše se některým z těchto jazyků; záleží-li na doslovném znění výpovědi, zapíše zapisovatel nebo tlumočník její příslušnou část pokud možno také v jazyku, jímž tato osoba vypovídala.

(5) Protokol se diktuje hlasitě, aby přítomní diktovanou výpověď slyšeli. Předseda

senátu může vyslýchanému, zejména jde-li o znalce, dovolit, aby svou výpověď diktoval zapisovateli sám. Tato okolnost se poznamená v protokole.

(6) Je-li toho třeba, může být průběh celého výslechu nebo jeho části, po případě průběh celého úkonu nebo jeho části, zaznamenán těsnopisně; těsnopisný záznam se přepíše obyčejným písmem a připojí k protokolu.

(7) Protokol je třeba sepsat perem nebo strojem, čitelně a bez zbytečného škrtání; používání t. zv. věčného pera je nepřipustné. Protokoly určené pro cizozemské soudy je třeba sepsat vždy strojem a na zvláštním archu (půlarchu) papíru opatřeném v záhlaví označením soudu a opatřit kulatým úředním razítkem.

§ 51.

(1) Protokol v trestních věcech podepisují osoba řídící jednání a zapisovatel, jakož i tlumočník a osoba přibraná podle § 127 odst. 2 a § 133 odst. 2 tr. ř. Protokol sepsaný mimo hlavní a odvolací líčení a veřejné zasedání podepisuje též vyslýchaný; byla-li výpověď vyslýchaného napsána na několika samostatných listech nebo arších, podepíše vyslýchaný každý samostatný list nebo arch zvlášť. Před podepsáním se protokol vyslýchanému přečte nebo předloží k přečtení; dále-li se výslech za pomoci tlumočníka, je nutno protokol vyslýchané osobě přeložit do jazyka, ve kterém vypovídala. V protokole se poznamená, že se tak stalo, a uvede se, zda byl protokol vyslýchaným schválen. Odmítne-li vyslýchaný protokol podepsat, poznamená se to v protokole spolu s důvody, které uvedl.

(2) Nemůže-li předseda senátu pro překážku delšího trvání protokol podepsat, podepíše jej jiný člen senátu. Nemůže-li pro překážku delšího trvání podepsat jiná osoba, není jejího podpisu třeba. Důvod, proč podpis odpadl, se poznamená v protokole.

(3) Protokol v občanskoprávních věcech, který byl sepsán před soudcem dožádaným nebo pověřeným, podepisuje též vyslýchaný.

§ 52.

Osoba řídící jednání může i po podpisu protokolu nařídit nebo provést opravu písařských chyb a jiných zřejmých nesprávností. Oprava se vyznačí tak, aby původní zápis zůstal čitelný. Opravu podepíše ten, kdo ji nařídil, a zapisovatel.

§ 53.

(1) V protokole o hlasování (§ 24 tr. ř., § 155 o. s. ř.) se uvede:

- a) den hlasování,
- b) jména a příjmení členů senátu a zapisovatele,
- c) postup při jednotlivých hlasováních, jejich výsledek a výrok rozhodnutí [§ 26 odst. 1 písm. c) a odst. 2 a § 27 tr. ř., § 157 písm. e), § 168 odst. 1 o. s. ř.].

(2) Mínění odlišné od názoru většiny se zapisuje v celém svém znění a stručně se odůvodní.

(3) Důvody rozhodnutí se pojmu do protokolu jen tehdy, je-li mezi členy senátu rozpor pro odůvodnění, který bylo třeba hlasováním odstranit.

(4) Protokol o hlasování podepisují všichni členové senátu a zapisovatel.

(5) Skončí-li jednání, aniž bylo odročeno, pojmu se všechny zápisy o hlasování senátu do jediného protokolu o hlasování.

(6) Jde-li o jednoduchá rozhodnutí, na kterých se senát usnesl jednomyslně a kterým předcházela pouze porada v jednacím síni bez přerušování jednání, zvláštní protokol o hlasování se neseписuje; v protokole o jednání se poznamená, že usnesení bylo učiněno bez přerušování jednání.

(7) Protokol o hlasování se připojí ke spisu v zalepené obálce opatřené na uzávěře kulatým úředním razítkem. Tuto obálku může otevřít jen předseda senátu nadřízeného soudu při rozhodování o opravném prostředku a předseda senátu nejvyššího soudu při rozhodování o stížnosti pro porušení zákona. Otevřenou obálku je třeba po nahlédnutí znovu zalepit a uzávěru opatřit kulatým úředním razítkem a podpisem předsedy senátu, který ji otevřel.

§ 54.

Označení osoby obviněného a trestného činu.

(1) Nejsou-li známa všechna osobní data obviněného [§ 26 odst. 1 písm. b) tr. ř.], uvedou se v rozsudku všechny okolnosti, jichž je třeba, aby obviněný nemohl být zaměněn s jinou osobou.

(2) Trestný čin [§ 26 odst. 1 písm. c) tr. ř.] se v rozsudku označí nejen uvedením příslušného ustanovení (příslušných paragrafů) trestního zákona, nýbrž i svým pojmenováním.

§ 55.

Věci důležité pro trestní řízení.

(1) Po podání žaloby zůstanou věci důležité pro trestní řízení (§ 82 tr. ř.) nadále v úschově prokurátora; rozhodování o nich však podáním žaloby přechází na soud. Také věci vzaté soudem do úschovy se uloží u prokuratury.

(2) Ihned po rozhodnutí ve věci (rozsudkem nebo usnesením o zastavení trestního stíhání) nebo nejpozději po právní moci rozsudku rozhodne soud o všech věcech vzatých do úschovy, jestliže nepropadly ani nebyly zabrány nebo jestliže o nich nebylo rozhodnuto již v rozsudku. Není-li však známo, komu věc patří, nebo není-li znám pobyt poškozeného, vyhlásí soud veřejně popis věci (§§ 129 a 56 odst. 1 tr. ř.).

(3) Požádá-li prokurátor podle § 128 odst. 2 tr. ř. lidový soud s pravomocí ve věcech občanskoprávních o prodej věcí podléhajících zkáze, postupuje tento soud přiměřeně podle předpisů o soudním prodeji zabavených movitých věcí.

Díl třetí.

Veřejná jednání.

ODDÍL PRVÝ.

HLAVNÍ LÍČENÍ, ODVOLACÍ LÍČENÍ A VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ.

Příprava hlavního líčení.

§ 56.

(1) Po skončení přípravného řízení předloží prokurátor soudu žalobu (§ 85 odst. 1 tr. ř.) a připojí k ní příslušné spisy.

(2) Žalobu je třeba podat v tolika stejnopisech, aby po jednom stejnopise dostali všichni členové senátu, všichni obvinění a jejich zákonní zástupci, jakož i obhájci, pokud obvinění obhájce mít mají nebo musí, a v řízení proti mladistvým též úřadovna ochrany mládeže (§ 232 odst. 1 tr. ř.).

(3) Členům senátu (a to i z řad soudců z lidu) se stejnopisy vyhotovení odevzdají až při zahájení hlavního líčení; po skončení hlavního líčení se tyto stejnopisy ponechají u spisu pro potřebu odvolacího soudu. Po vrácení spisu prokurátorovi zůstane u obecných soudů jeden z těchto stejnopisů ve sběrném spise soudu první stolice.

(4) Byla-li žaloba před zahájením hlavního líčení vzata zpět (§ 85 odst. 2 tr. ř.), vrátí soud spisy prokurátorovi. Rozhodování o vazbě obviněného a o věcech vzatých do úschovy přechází opět na prokurátora.

§ 57.

(1) Předseda senátu připraví hlavní líčení tak, aby mohlo být skončeno v jediném zasedání, a dovoluje-li to povaha případu, v jednom dni.

(2) Počet hlavních líčení stanovených na jeden den je třeba podle získaných zkušeností a s náležitým zřetelem k druhu a rozsahu trestních věcí, o kterých bude při hlavním líčení jednáno, určit tak, aby jednotlivá hlavní líčení nemusela být pro nedostatek času odkládána. Také počátek několika hlavních líčení stanovených na tentýž den je nutno podle pravděpodobné délky předchozích hlavních líčení určit tak, aby předvolané osoby nemusily na počátek hlavního líčení dlouho čekat.

(3) Lze-li očekávat, že hlavní líčení bude trvat delší dobu, mají být svědci předvoláni pokud možno na dobu, v níž pravděpodobně dojde k jejich výslechu. Ustanovení předchozí věty se užije obdobně pro předvolání znalců a tlumočníků, není-li třeba, aby se zúčastnili celého hlavního líčení.

§ 58.

(1) Při sestavování senátů je třeba dbát, aby soudci z lidu byli podle možnosti z téhož nebo blízkého oboru, jehož se projednává věc týká.

(2) V řízení proti mladistvým mají mít členové senátu výchovatelské zkušenosti; u krajských soudů jako soudů odvolacích musí být alespoň dva členové senátu znali sociální péče o mládež.

Hlavní líčení.

§ 59.

Po zahájení hlavního líčení zjistí předseda senátu totožnost všech předvolaných osob, a to zpravidla podle občanských průkazů.

§ 60.

(1) Jestliže lze očekávat, že pracující projeví o projednávání některé věci větší zájem, učiní se opatření proti přeplnění místnosti, v níž se bude veřejné líčení konat (na př. vydávání vstupenek).

(2) Přístup k hlavnímu líčení jako posluchačům lze odepřít osobám

- a) nezletilým,
- b) ozbrojeným, pokud jim předpisy o službě, kterou konají, neukládají povinnost nosit zbraň,
- c) které se dostavily ve stavu, který by mohl vzbudit veřejné pohoršení, nebo
- d) které byly soudem opětovně potrestány.

§ 61.

(1) Byla-li veřejnost hlavního líčení vyloučena pro ohrožení státního, hospodářského nebo služebního tajemství, upozorní předseda senátu přítomné (§ 143 odst. 2 poslední věta a § 144 odst. 1 tr. ř.) na trestní následky spojené s tím, kdyby nepovolaným osobám vyjevili skutečnosti, o nichž se při jednání dověděli.

(2) Předseda senátu může zakázat, aby si přítomní (odstavec 1) činili písemné poznámky o tom, co při hlavním líčení slyšeli.

§ 62.

Odvolací líčení a veřejné zasedání.

Ustanovení §§ 57 až 61 se přiměřeně užije též pro odvolací líčení a veřejná zasedání.

§ 63.

Přerušování trestního stíhání.

(1) Přeruší-li soud trestní stíhání (§§ 165, 180 tr. ř.), provede veškerá šetření nutná k zjištění pobytu obviněného, po případě k sledování, zda zdravotní (duševní) stav obviněného již dovoluje pokračovat v trestním stíhání.

(2) Jestliže překážka bránící pokračovat v trestním stíhání nepomine do jednoho roku od jeho přerušování, vrátí soud spisy prokurátoru. Bude-li třeba učinit další opatření, aby obviněný mohl být postaven před soud, soud si spisy opět vyžádá.

ODDÍL DRUHÝ.

ÚSTNÍ JEDNÁNÍ A JINÁ JEDNÁNÍ.

§ 64.

Pro ústní jednání a jiná jednání ve věcech občanskoprávních se přiměřeně užije předpisů o hlavním líčení (§§ 57 až 61).

§ 65.

V řízení ve věcech národního pojištění a ve sporech z pracovního poměru musí být alespoň jeden ze soudců z lidu členem jednotné odborové organizace; ve věcech rodinného práva má být jedním ze soudců z lidu žena.

Díl čtvrtý.

Rozhodnutí soudu.

Vyhotovení rozhodnutí.

§ 66.

Zúčastní-li se prokurátor řízení ve věcech občanskoprávních (§ 6 o. s. ř.), uvede se to ve vyhotovení soudního rozhodnutí (§§ 157 a 168 odst. 1 o. s. ř.).

§ 67.

(1) Předseda senátu může vypracováním písemného vyhotovení rozhodnutí pověřit některého soudce, který je členem senátu, nebo soudcovského čekatele; vypracování písemného vyhotovení jednoduchého usnesení může svěřit též správnímu zaměstnanci.

(2) Nemůže-li předseda senátu ani jiný člen senátu vypracovat písemné vyhotovení vyhlášeného (vyneseného) rozhodnutí pro překážku delšího trvání, může je na příkaz předsedy soudu vypracovat jiný soudce, který nebyl členem senátu.

(3) Písemné vyhotovení se opatří datem jeho vyhlášení (vynesení).

§ 68.

Písemné vyhotovení rozhodnutí podepisuje předseda senátu a ten, kdo je vypracoval. Nemůže-li předseda senátu písemné vyhotovení rozhodnutí podepsat pro překážku delšího trvání, podepíše je za něho jiný člen senátu. Důvod, proč podpis předsedy senátu odpadl, poznamená se na písemném vyhotovení rozhodnutí.

Vyhotovení usnesení
v občanskoprávních věcech.

§ 69.

(1) Při usneseních jednoduché povahy, která v plném rozsahu vyhovují podanému návrhu a nemusí být odůvodněna, může být písemné vyhotovení usnesení nahrazeno stručným povolovacím záznamem („Návrhu se vyhovuje“).

(2) V povolovacím záznamu se dále uvede, zda se má pro pořízení stejnopisu vyhotovení rozhodnutí použít předepsaného vzoru („Návrhu se vyhovuje, vzor č.“) nebo povolovacího razítka („Návrhu se vyhovuje, raz.“).

(3) Povolovacího razítka lze použít, je-li po ruce dostatečný počet stejnopisů písemného podání nebo dostatečný počet stejnopisů rubrik; tato podání nebo tyto rubriky musí obsahovat určitý návrh souhlasný s písemným podáním, jakož i právní poučení o opravném prostředku.

(4) Je-li toho třeba, uvede se v povolovacím záznamu též výše určených nákladů.

§ 70.

(1) Povolovací razítka se otiskne na přední straně stejnopisu písemného podání nebo rubriky.

(2) Povolovací razítka má tento vzor:

(Malý státní znak).

Usnesení.

Návrhu se vyhovuje. Náklady navrhovatele se určují částkou Kčs ... h.

..... soud v odd.
dne

§ 71.

Použití návrhu usnesení
předloženého účastníky.

V občanskoprávních věcech mohou účastníci pro urychlení vyřízení věci předložit soudu současně s podáním též potřebné stejnopisy usnesení, které navrhuji a které se má vydat bez slyšení účastníků. Hodí-li se tyto stejnopisy, může jich soud po případném provedení doplňků použít.

Opatřování stejnopisů vyhotovení rozhodnutí úředním razítkem a jejich podepisování.

§ 72.

(1) Stejnopisy vyhotovení rozhodnutí (usnesení o schválení soudního smíru), listiny o ustanovení poručníka nebo opatrovníka (§ 253 odst. 2, § 262 odst. 1 o. s. ř.), listiny o ustanovení správce likvidační podstaty (§ 581 o. s. ř.), úřední potvrzení (vysvědčení) (§ 39), doložka o právní moci nebo vykonatelnosti rozhodnutí (§§ 76 a 77), ověřovací doložky (§ 152 odst. 2, § 155 odst. 3), jakož

i všechny stejnopisy vyřízení určené pro soudy nebo úřady v cizině opatří vedoucí úředník oddělení kulatým úředním razítkem.

(2) Stejnopisy vyhotovení usnesení ve zkrácené formě (§§ 69 a 70) se kulatým úředním razítkem neopatřují; kulatého úředního razítka není třeba užít též, jestliže doložka o právní moci nebo vykonatelnosti anebo ověřovací doložka je již opatřena malým státním znakem.

(3) Jsou-li stejnopisy uvedené v odstavci 1 určeny pro cizinu, podepisuje je předseda senátu vlastnoručně; správnost ostatních stejnopisů potvrzuje vedoucí úředník oddělení.

§ 73.

Stejnopisy poukazů, kterými se nařizuje vydání peněz nebo jiných hodnot, podepisuje vlastnoručně předseda senátu; poukaz opatří předseda soudu (soudce pověřený vedením pobočky) osmihranným úředním razítkem.

§ 74.

Vypravení stejnopisů vyhotovení rozhodnutí.

Stejnopisy vyhotovení rozhodnutí mají být vypraveny s největším urychlením, nejpozději však do patnácti dnů po vyhlášení (vynesení) rozhodnutí. Tato lhůta může být prodloužena jen se souhlasem předsedy soudu.

§ 75.

Doručení rozhodnutí soudu druhé stolice.

Rozhodnutí soudu druhé stolice se zašle v potřebném počtu stejnopisů i se spisy soudu první stolice, který zařídí jeho doručení (§§ 29 a 64 tr. ř., §§ 189 a 196 o. s. ř.).

§ 76.

Doložka o právní moci rozhodnutí.

(1) Jakmile rozhodnutí nabylo právní moci, zaznamenaná vedoucí úředník oddělení na vyhotovení rozhodnutí tuto skutečnost, jakož i den, kdy právní moc nastala. Nabylo-li rozhodnutí právní moci jen zčásti, je nutno to v záznamu přesně vyjádřit.

(2) Záznam uvedený v odstavci 1 se učiní též na stejnopisech vyhotovení rozhodnutí,

kterými se vyrozumívají jiné soudy nebo orgány státní správy; na žádost osoby, které byl stejnopis vyhotovení rozhodnutí doručen ještě před tím, než nabylo právní moci, učiní se tento záznam i na stejnopise, který tato osoba předloží.

§ 77.

Doložka o vykonatelnosti rozhodnutí.

(1) Na žádost osoby, které byl doručen stejnopis vyhotovení rozhodnutí nebo vydán stejnopis vyhotovení schváleného soudního smíru, vyznačí vedoucí úředník oddělení vykonatelnost rozhodnutí (soudního smíru) na stejnopise, který tato osoba předloží.

(2) Vykonatelnost rozhodnutí v trestních věcech vyznačuje vedoucí úředník oddělení přímo na vyhotovení rozhodnutí, a to z úřední povinnosti. Ustanovení § 76 odst. 2 se užije obdobně.

(3) Je-li návrh na povolení exekuce podán u soudu, který jako rozhodující soud první stolice se účastnil ve věci, o které bylo vydáno rozhodnutí nebo v níž uzavřen soudní smír, tvořící exekuční titul, vyznačí vedoucí úředník oddělení spolu s ostatními náležitostmi stanovenými zákonem i vykonatelnost rozhodnutí a druh vymáhaného nároku přímo na návrhu na povolení exekuce, a to z úřední povinnosti.

Díl pátý.

Doručování.

Způsob doručování.

§ 78.

(1) Doručení písemností a jeho způsob nařizuje předseda senátu. K písemnostem, jejichž doručení musí být prokázáno, se připojí doručenska.

(2) Písemnosti se doručují zpravidla poštou jako zásilky listovní, v naléhavých případech jako zásilky spěšné.

(3) Uzná-li to předseda senátu za výhodnější, vykoná se doručení soudním doručovatelem.

(4) Ve zvláště naléhavých případech může předseda senátu požádat o doručení příslušný místní národní výbor nebo, zejména při nařízeném předvedení, příslušnou součást národní bezpečnosti (okresní nebo obvodní oddělení veřejné bezpečnosti).

(5) Má-li být písemnost doručena při nějakém úředním úkonu (na př. při výkonu exekuce zabavením movitých věcí), obstará její doručení orgán, který má úkon vykonat; v takových případech se doručeníka nepřipojuje a výkon doručení se osvědčí v protokole, který byl o úkonu sepsán.

(6) Adresát může písemnost převzít také u soudu; její převzetí potvrdí ve spise.

(7) Prokurátoru se písemnosti soudu doručují v trestních věcech zpravidla zároveň se spisy, aby do nich mohl nahlédnout.

§ 79.

Několik písemností pro jednu osobu může být doručeno na jednu doručeníku jen tehdy, jde-li o tutéž věc.

§ 80.

Adresátovi lze písemnosti doručit v bytě, na pracovišti nebo kdekoli bude zastižen.

§ 81.

Písemnosti určené soudům, orgánům státní správy, ústavům, podnikům nebo právníkům osobám doručují se jejich zaměstnancům oprávněným písemnosti přijímat (podatelně). Není-li takových osob, doručují se kterémukoli přítomnému zaměstnanci, který je ochoten je přijmout.

§ 82.

(1) Písemnosti, určené v trestním řízení příslušníkům ozbrojených sborů v činné službě, doručují se prostřednictvím představeného těchto osob. Není-li znám představený vojáků v činné službě, doručí se takové písemnosti prostřednictvím posádkové správy; není-li znám představený příslušníků národní bezpečnosti v činné službě, doručí se takové písemnosti prostřednictvím nejbližší součásti národní bezpečnosti.

(2) Předseda senátu může nařídit, aby se i v jednotlivé občanskoprávní věci doručovalo způsobem uvedeným v odstavci 1.

(3) Písemnosti, určené osobám, které jsou ve vazbě nebo na nichž se vykonává trest, doručují se prostřednictvím velitelství ústavu.

§ 83.

Písemnosti určené osobám, kterým přísluší právo exterritoriality, nebo osobám v bytech osob exterritoriálních nebo v exterritoriálních budovách nebo místnostech předloží se ministerstvu spravedlnosti, které jejich doručení zařídí.

§ 84.

Odepření přijetí doručované písemnosti.

(1) Jestliže adresát odepřel písemnost přijmout, vrátí ji doručovatel soudu. Na doručence uvede datum a důvod odepření přijetí.

(2) Uznal-li soud, že přijetí písemnosti bylo bezdůvodně odepřeno, považuje se písemnost za doručenu dnem, kdy přijetí bylo odepřeno. Na tyto následky musí doručovatel adresáta upozornit a na doručence poznamenat, že se tak stalo.

Náhradní doručení.

§ 85.

(1) Nebyl-li adresát zastižen v bytě, kde mu má být písemnost doručena, ačkoli se v místě doručení zdržuje, může být písemnost doručena každé dorostlé osobě v bytě spolubydlící, a kdyby takové osoby nebylo, pronajimateli bytu nebo osobě pověřené v domě dozorem, jestliže tam bydlí a jsou ochotni písemnost přijmout.

(2) Nebyl-li adresát zastižen na pracovišti, kde mu má být písemnost doručena, ačkoli se v místě doručení zdržuje, může být písemnost určená zaměstnavateli doručena každému jeho zaměstnanci, jestliže je ochoten ji přijmout; písemnost určená zaměstnanci může být doručena jeho zaměstnavateli nebo zástupci zaměstnavatele anebo spoluzaměstnancům, jsou-li ochotni ji přijmout.

(3) V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 se na obálce písemnosti uvede osoba, které při náhradním doručení nesmí být písemnost doručena pro její zájem na věci nebo i z jiných důvodů.

(4) Nezdržuje-li se adresát v místě určení a může-li doručovatel ihned zjistit nové místo jeho pobytu, zašle písemnost za adresátem, není-li na zásilce výslovně uvedeno, že doručení mimo místo určení je vyloučeno.

§ 86.

(1) Není-li možno písemnost doručit některým ze způsobů uvedených v § 85 odst. 1 a 2, uloží ji:

- a) soudní doručovatel
 - aa) u soudu, doručuje-li v sídle soudu,
 - bb) u místního národního výboru, doručuje-li mimo sídlo soudu,
- b) orgán místního národního výboru u místního národního výboru,

c) poštovní doručovatel

aa) u poštovního úřadu,

bb) není-li v místě doručení poštovní úřad, u místního národního výboru.

(2) O uložení podle odstavce 1 vyrozumí doručovatel adresáta oznámením, které zanechá v jeho bytě nebo na pracovišti, a není-li to možné, ve schránce určené pro přijímání jeho pošty. Není-li takové schránky, upevní oznámení na dveřích vchodu do jeho bytu nebo na vhodném místě pracoviště a podle možnosti vyrozumí o tom i osoby ze sousedství nebo osoby zaměstnané na pracovišti. Tyto okolnosti uvede doručovatel na doručence, poznamená, kterého dne a kde byla písemnost uložena, a vrátí doručenkou soudu.

(3) Den, kdy byla písemnost uložena, se považuje za den doručení písemnosti. Takové uložení má účinky doručení, i když se adresát o uložení písemnosti nedověděl.

§ 87.

Doručení do vlastních rukou.

Do vlastních rukou adresátových musí být písemnost doručena

1. v případech stanovených zákonem [§ 65 odst. 1 tr. ř., § 13 odst. 1 písm. b), §§ 232, 261 odst. 2, §§ 324, 377, 389 odst. 2, §§ 420, 423 odst. 2, § 425 odst. 2, § 470 odst. 2, § 537 odst. 1 o. s. ř.],

2. uzná-li to předseda senátu z důležitých důvodů za potřebné.

§ 88.

Náhradní doručení při doručení do vlastních rukou.

(1) Nebyl-li adresát, jemuž má být písemnost doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, vyzve doručovatel adresáta, aby byl v určitý den a hodinu přítomen k přijetí písemnosti. Výzvu zanechá v jeho bytě nebo na pracovišti, a není-li to možné, ve schránce určené pro přijímání jeho pošty. Není-li takové schránky, upevní výzvu na dveřích vchodu do jeho bytu nebo na vhodném místě pracoviště a podle možnosti vyrozumí o tom i osoby ze sousedství nebo osoby zaměstnané na pracovišti. Nebude-li výzvě vyhověno, uloží písemnost:

a) soudní doručovatel

aa) u soudu, doručuje-li v sídle soudu,

bb) u místního národního výboru, doručuje-li mimo sídlo soudu,

b) orgán místního národního výboru u místního národního výboru,

c) poštovní doručovatel

aa) u poštovního úřadu,

bb) není-li v místě doručení poštovní úřad, u místního národního výboru.

(2) O uložení podle odstavce 1 se adresát vyrozumí a zároveň se upozorní, že si má doručovanou písemnost do tří dnů vyzvednout.

(3) Jestliže si adresát písemnost ve lhůtě tří dnů nevyzvedne, považuje se poslední den této lhůty za den, kdy bylo doručení vykonáno, i když se adresát o uložení písemnosti nedověděl.

(4) Ustanovení odstavce 1 věty třetí a odstavců 2 a 3 nelze užít při doručení písemností, u nichž je náhradní doručení podle ustanovení § 65 odst. 2 druhé věty tr. ř. vyloučeno. V těchto případech se doručenkou opatří nápadným označením „Uložení písemnosti vyloučeno“.

§ 89.

Podávání doporučených zásilek.

(1) Při doručování do vlastních rukou adresáta se použije doručenek zvlášť označených (modrým pruhem).

(2) Zásilky se zvlášť označenými doručenkami se podávají na poštu vždy doporučeně.

(3) Trestní spisy se zasílají jako zásilky zapsané (doporučené — balíkové); stejným způsobem se zasílají v odůvodněných případech i spisy ve věcech občanskoprávních.

Díl šestý.

Náhrady nutných vydání osobám zúčastněným na řízení.

§ 90.

(1) Účastník, který se dostavil k soudu osobně, poněvadž to bylo účelné k uplatnění nebo k obraně jeho práva, má proti osobám, vůči nimž má nárok na náhradu nákladů řízení (§§ 129 až 132 o. s. ř.), nárok na náhradu nutných vydání, a účastníci, kteří jsou v pracovním poměru, též nárok na náhradu ušlé mzdy.

(2) K nutným vydáním účastníka náleží

a) jízdné (§§ 91 až 93),

b) stravné (§ 94),

c) nocležné (§ 95).

(3) Náhrada ušlé mzdy se poskytuje ve výši průměrného výdělku dosaženého v posledním mzdovém zúčtovacím období. Výši ušlé mzdy je účastník povinen prokázat potvrzením zaměstnavatele.

(4) Potřebuje-li účastník stížený těžkou tělesnou chorobou nebo vadou, jakož i v jiných podobných případech průvodce, tvoří nutná vydání průvodce a jeho ušlá mzda součást nákladů řízení účastníka.

§ 91.

(1) Nárok na jízdné má jen účastník, který nebydlí v místě, kde se řízení koná.

(2) Účastníku se hradí skutečné cestovní výdaje, nejvýše však jízdné za nejnižší vozovou třídu veřejného hromadného dopravního prostředku. Jízdné za použití rychlíku (rychlíkového vlaku, rychlíkového autobusu) se hradí při vzdálenostech přes 100 km, jinak jen tehdy, kdyby se účastník se zřetelem na dobu jednání nemohl dostavit na místo řízení včas nebo bude-li použitím rychlíku dosaženo vyšších úspor na nocležném nebo na náhradě ušlé mzdy.

(3) Účastníku stíženému těžkou tělesnou chorobou nebo vadou, jakož i v jiných podobných případech se může uhradit i jízdné vyšší vozové třídy.

§ 92.

(1) Jestliže účastník (§ 91) při větší vzdálenosti místa řízení od stanoviště veřejného hromadného dopravního prostředku musil použít ještě i místního veřejného hromadného dopravního prostředku, hradí se mu i místní přepravné.

(2) Místní přepravné se hradí též účastníku, který bydlí v místě, kde se řízení koná, jestliže pro vzdálenost místa řízení od svého bydliště nebo pracoviště použil místního veřejného hromadného dopravního prostředku.

§ 93.

Vyžadují-li okolnosti případu, aby cesta byla vykonána jinak než veřejným hromadným dopravním prostředkem, poskytne se účastníku při cestě

1. pěšky nebo jízdním kolem náhrada v částce 2 Kčs za každý kilometr,
2. najatým povozem (motorovým vozidlem) náhrada skutečně vzniklých výdajů do obvyklé výše,
3. vlastním povozem (motorovým vozidlem) náhrada ve výši dvou třetin obvyklých výdajů za nájemní povoz (motorové vozidlo).

§ 94.

Nárok na stravné přísluší jen účastníku, který nebydlí v místě, kde se řízení koná, trvá-li jeho pobyt v tomto místě i s cestou tam a zpět déle než 6 hodin. V takovém případě má účastník nárok, trvá-li pobyt

6 nebo více hodin, na stravné v částce 35 Kčs,
více než 10 hodin, na stravné v částce 60 Kčs,
více než 14 hodin, na stravné v částce 100 Kčs.

§ 95.

(1) Nárok na nocležné přísluší jen účastníku, který nebydlí v místě řízení, jestliže se zřetelem na dobu řízení byl nucen se ubytovat mimo domov.

(2) Nocležné činí 70 Kčs za každou noc. Nestačí-li toto nocležné k úhradě nutného výdaje za ubytování, hradí se tento výdaj v prokázané výši. Za noc, které účastník se zřetelem na dobu řízení použije k cestě, přísluší mu nocležné jen tehdy, musí-li se téže noci ubytovat pro časný příjezd nebo pozdní odjezd.

§ 96.

(1) Pro určení výše nutných vydání a ušlé odměny za práci, které je obviněný povinen poškozenému na jeho žádost nahradit [§ 68 odst. 1 písm. c) tr. ř.], pro určení nákladů zákonného zástupce účastníka nebo poškozeného anebo jejich zmocněnců, kteří nejsou advokáty, pro určení nákladů opatrovníka ustanoveného účastníkovi nebo poškozenému, jakož i pro určení výše svědeckého (§ 113a odst. 1 tr. ř., § 107 odst. 1 o. s. ř.) užije se ustanovení §§ 90 až 95 obdobně.

(2) Rozhodování o svědeckém ve věcech občanskoprávních může předseda senátu svěřit vedoucímu úředníku oddělení (§ 107 odst. 2, § 677 o. s. ř.).

Díl sedmý.

Zajištění majetku obviněného.

§ 97.

(1) Dojde-li v řízení před soudem k zajištění majetku obviněného (§ 283 tr. ř.), předseda senátu neprodleně požádá okresní národní výbor, v jehož obvodu měl obviněný své poslední bydliště, a není-li poslední bydliště známo, okresní národní výbor, v jehož obvodu je takový majetek, aby zabezpečil zajištěný majetek podle směrnic o tom vydaných; zároveň vyrozumí o zajištění majetku součást národní bezpečnosti (představeného — § 76

odst. 2 tr. ř.), která podala na obviněného trestní oznámení. Je-li obviněný na svobodě, zašle soud usnesení o zajištění majetku příslušnému národnímu výboru ve dvojím vyhotovení se žádostí o doručení usnesení obviněnému.

(2) Jestliže nějaká osoba oznámí soudu, který nařídil zajištění majetku, že má ve své moci věci, které náležejí k zajištěnému majetku (§ 284 odst. 2 tr. ř.), soud o tom uvědomí okresní národní výbor (odstavec 1).

(3) Při zajišťování movitých věcí obviněného, které mají sloužit k zajištění nároků poškozeného vzešlých z trestného činu (§ 49 odst. 1 tr. ř.), postupuje soud podle ustanovení §§ 127, 128 odst. 2 a § 130 tr. ř.

Díl osmý.

Exekuce.

ODDÍL PRVÝ.

OBEČNÁ USTANOVENÍ.

§ 98.

Nařízení výkonu exekuce.

(1) Má-li být exekuce provedena výkonným úředníkem (§ 431 o. s. ř.), předloží vedoucí úředník exekučního oddělení příslušný spis výkonnému oddělení; zvláštního příkazu soudce není k výkonu exekuce třeba.

(2) Má-li být exekuce provedena výkonným úředníkem dožádaného soudu, nařídí soudce, který u tohoto soudu obstarává exekuční agendu, aby exekuční úkon byl vykonán (exekuční příkaz); příkaz se dává na zaslaném steinopise vyhotovení usnesení, kterým byla exekuce povolena.

(3) Zvláštní pokyny, které se týkají provedení exekučního výkonu (na př. určení času a místa výkonu), uveďe soudce, jestliže je nedá výkonnému úředníku ústně, přímo na spise (odstavec 1) nebo na exekučním příkazu (odstavec 2). Zároveň se spisem nebo s exekučním příkazem se výkonnému oddělení odevzdají usnesení a jiné písemnosti, které mají být při výkonu exekuce doručeny (na př. § 510 odst. 1 o. s. ř.).

(4) Má-li výkonný úředník pochybnosti, jak nejlépe vyhovět příkazu soudce, vyžádá si od něho ústní poučení. Tohoto ustanovení se užije, zejména má-li výkonný úředník pochybnosti, zda provedením exekučního úkonu nebudou dotčeny důležité zájmy státu nebo obecné zájmy hospodářské.

(5) Není-li u soudu zřízeno samostatné výkonné oddělení, vykonává působnost, která jinak přísluší vedoucímu výkonnému oddělení, vedoucí oddělení exekučního.

§ 99.

Opatření k zachování pořádku při exekuci.

(1) Výkonný úředník je oprávněn učinit všechna opatření, jichž je třeba, aby byl při jednotlivých exekučních úkonech zachován pořádek.

(2) Osoby, které exekuční úkon ruší, odstraní výkonný úředník z místa úkonu, i když se účastní výkonu exekuce.

(3) Není-li výkonný úředník s to zjednat pořádek při výkonu exekuce sám, požádá o podporu nejbližší součást národní bezpečnosti.

§ 100.

Účast vymáhajícího věřitele.

(1) Požádal-li o to vymáhající věřitel, vyrozumí jej výkonný úředník, kdy a kde bude exekuční úkon vykonán.

(2) Nedostaví-li se vymáhající věřitel ve stanovenou dobu na místo, kde má být exekuční úkon vykonán, provede se úkon v jeho nepřítomnosti.

§ 101.

Odklad a zrušení exekuce.

(1) Byla-li exekuce odložena nebo zrušena (§§ 443 až 445 o. s. ř.) nebo bylo-li nařízeno pokračování v odložené exekuci, je třeba o tom vyrozumět výkonné oddělení. Výkonný úředník, který byl pověřen provedením exekuce, ihned zařídí vše potřebné.

(2) Byla-li exekuce odložena, pokračuje výkonný úředník ve výkonu exekuce teprve na zvláštní příkaz soudce. To platí i tehdy, bylo-li odložení exekuce učiněno závislým na složení přiměřené jistoty (§ 444 o. s. ř.).

§ 102.

Výkon exekuce ve dnech pracovního klidu a v noci.

(1) Ve dnech pracovního klidu a v noci smí výkonný úředník vykonat exekuční úkony jen tehdy, vysloví-li s tím soudce souhlas.

(2) Souhlas se dává písemně na vyhotovení usnesení, kterým byla exekuce povolena.

ODDÍL DRUHÝ.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ.

Exekuce zřízením exekučního zástavního práva na nemovitě věci nezapsané ve veřejné knize.

§ 103.

Zároveň s doručením stejnopisu vyhotovení usnesení, kterým byla povolena exekuce zřízením exekučního zástavního práva na nemovitě věci nezapsané ve veřejné knize (§ 452 o. s. ř.), vyrozumí výkonný úředník účastníky o době a místě, kdy a kde bude zájemné popsání provedeno.

§ 104.

(1) V protokole o zájemném popsání se kromě předepsaných náležitostí (§§ 66, 68, 452 odst. 1 a 2 o. s. ř.) uvedou jednotlivé nemovitě věci podle čísla katastrálních parcel, způsob jejich obdělání, jejich výměra a hranice; jde-li o stavby, uveďte se jejich popisné číslo a způsob jejich užívání.

(2) Spolu s nemovitou věcí se podle předpisů o zabavení movitých věcí (§ 509 o. s. ř.) popíše její příslušenství.

§ 105.

Nesouhlasí-li skutečný stav nemovité věci s údaji výpisu z katastru (na př. užívá-li se parcely jinak, než jak je vyznačeno, nebo přešlo-li vlastnictví prodejem, směnou a pod. na jinou osobu), odkáže se v protokole o zájemném popsání na odchylky od výpisu z katastru.

§ 106.

Poznamenání exekučního zástavního práva v protokole o dřívějším zabavení (§ 455 o. s. ř.) provede výkonný úředník. V poznámce se uvede jméno, příjmení a bydliště vymáhajícího věřitele, na jehož návrh se provádí další zabavení, a výše vymáhané pohledávky.

Exekuce dražbou nemovitých věcí.

§ 107.

(1) Byla-li povolena dražba nemovité věci nezapsané ve veřejné knize (§ 507 o. s. ř.), provede se zájemné popsání této nemovité věci (§ 452 o. s. ř.) zároveň s jejím odhadem.

(2) Zájemné popsání není třeba provádět, žádá-li se o povolení dražby nemovité věci, která byla zájemně popsána již při zřízení exekučního zástavního práva pro pohledávku vymáhajícího věřitele.

(3) Povolení dražby se poznamená v protokole o zájemném popsání; v případě uvedeném v odstavci 2 se povolení dražby poznamená v protokole o předcházejícím zájemném popsání.

§ 108.

Upustí-li soud od odhadu (§ 464 o. s. ř.), vykoná se zájemné popsání nemovité věci nezapsané ve veřejné knize poznámkou na protokole o dřívějším zájemném popsání; výsledek dřívějšího zájemného popsání a odhadu se vezme za základ dražebního řízení.

§ 109.

(1) Před vyzváním, aby se dražilo (§ 482 o. s. ř.), oznámí soudce vedoucí dražbu

- a) výši daní, veřejných dávek, pojistného národního pojištění, pohledávek z pracovního (učebního) poměru [§ 494 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř.],
- b) prohlášení, která učinili věřitelé o zapravení svých nároků [§ 469 písm. i) o. s. ř.],
- c) výši pohledávek úvěrových (§ 498 odst. 2 o. s. ř.),
- d) částku, o níž mohou dražitelé zvyšovat podání.

(2) Mimo to podá soudce na dotaz všechna potřebná vysvětlení, zejména o pohledávkách a břemenech, váznoucích na nemovité věci, jakož i o všech ostatních poměrech souvisejících s nemovitou věcí, pokud jsou ze spisu patrné.

§ 110.

(1) Při dražbě nemovité věci (§§ 483 až 486 o. s. ř.) mohou dražitelé zvyšovat podání nejméně o částku stanovenou v § 109 odst. 1 písm. d).

(2) Soudce upozorní dražitele, že prohlásí dražbu za skončenou, nebude-li přes dvojí vyzvání učiněno vyšší podání, je-li jeho podání jinak přípustné.

(3) Nebylo-li v pěti minutách po druhém vyzvání učiněno vyšší podání, soudce dražení skončí; dříve než dražení skončí, oznámí ještě jednou hlasitě poslední podání.

(4) Nebyly-li vzneseny námitky proti udělení příklepu tomu, kdo učinil nejvyšší podání, příklepne mu nemovitost.

§ 111.

V protokole o dražbě nemovitých věcí se kromě předepsaných náležitostí (§§ 66 a 68 o. s. ř.) uvedou zejména:

1. jména, příjmení a bydliště dražitelů a jejich zmocněnců, výše a druh jistoty, kterou dražitelé složili, a zjištění, kdo není povinen skládat jistotu,
2. všechna podání, ať byla soudem připuštěna nebo odmítnuta,
3. rozhodnutí o udělení příklepu,
4. potvrzení dražitelů, že jim byla jistota vrácena.

§ 112.

V usnesení o příklepu (§ 488 o. s. ř.) se uvede vydražená nemovitá věc, příslušenství přecházející na vydražitele, jméno a příjmení vydražitele a podání, za které mu byla nemovitá věc příklepnuta.

§ 113.

Uvedení vydražitele do držby vydražené nemovité věci (§ 478 odst. 1 o. s. ř.) nebo odnětí nemovité věci vydražiteli (§ 478 odst. 2 o. s. ř.) provede, je-li toho třeba, na příkaz soudce výkonný úředník podle obdoby předpisů o výkonu exekuce vyklizením nemovité věci (§§ 555 a násl. o. s. ř.).

Exekuce zabavením a prodejem movitých věcí.

§ 114.

(1) Usnesení o povolení exekuce se dlužníkovi doručí až při exekučním výkonu (§ 510 odst. 1 o. s. ř., § 78 odst. 5).

(2) Nebyl-li dlužník při exekučním výkonu přítomen, doručí mu výkonný úředník toto usnesení ihned po skončení výkonu náhradně (§§ 85, 86) zároveň s doručením uvědomění o výsledku výkonu.

§ 115.

(1) V zájemném protokole se kromě předepsaných náležitostí (§§ 66, 68 a 509 o. s. ř.) uvede zejména:

- a) seznam a popis věcí, které byly zabaveny pro vymáhanou pohledávku vymáhajícího věřitele, při čemž se u každé jednotlivé věci uvede, jakého výtěžku lze jejím prodejem asi dosáhnout,
- b) seznam a popis věcí, které nebyly zabaveny proto, že jsou z exekuce vyloučeny (§ 511 o. s. ř.), nebo proto, že jsou příslušenstvím nemovité věci (§ 516 o. s. ř.),
- c) zda další movité věci nebyly zabaveny proto, že nebyly nalezeny další zabavitelné věci, anebo proto, že se to nejevilo nutným pro uspokojení nároku vymáhajícího věřitele (§ 439 odst. 1 o. s. ř.).

(2) Zabavené věci se popíší takovým způsobem, aby bylo možno zjistit jejich totožnost a aby byla vyloučena jejich záměna.

(3) Z prohlášení, která byla učiněna jinými osobami, zejména o tom, že mají k movité věci právo, které nepřipouští výkon exekuce (§ 442 o. s. ř.), nebo že k ní mají zástavní nebo zadržovací právo, jakož i z prohlášení dlužníka, že zabavené věci náležejí někomu jinému, uvede se v protokole jen podstatný obsah.

§ 116.

(1) Mají-li být zabaveny jen movité věci, které jsou již v zájemném protokole seznámeny a popsány pro jinou pohledávku, zabaví je výkonný úředník dodatkovou poznámkou k zájemnému protokolu (§ 509 odst. 1 druhá věta o. s. ř.); v poznámce uvede jméno, příjmení a bydliště vymáhajícího věřitele, na jehož návrh se další zabavení provádí, a výši vymáhané pohledávky. Nebyly-li některé z věcí dříve zabavených nalezeny, nezabavují se již znovu; výkonný úředník v poznámce pouze uvede, kde tyto věci podle tvrzení dlužníka nebo jiných osob při výkonu přítomných nyní jsou, a z jakého důvodu.

(2) Další věci se zabaví, jen pokud se to jeví nutným pro uspokojení vymáhajícího věřitele; přitom je třeba přihlížet k okolnostem rozhodujícím o rozsahu zabavení, zejména k ceně zabavených věcí, k výši předcházejících pohledávek a nově přibylého vymáhaného nároku. Seznam a popis těchto věcí se uvede v dodatku k dřívějšímu protokolu.

§ 117.

(1) O výsledku exekučního výkonu musí být uvědoměn jak vymáhající věřitel, tak i dlužník, i když nedošlo k zabavení žádné věci. Zvláštní uvědomění vymáhajícího věřitele i dlužníka odpadá, jestliže byli při exekučním výkonu přítomni.

(2) Nebyl-li při exekučním výkonu osobně přítomen dlužník, doručí mu výkonný úředník písemné uvědomění o výsledku výkonu ihned po skončení výkonu náhradně (§§ 85, 86), a to zároveň s doručením usnesení o povolení exekuce.

(3) Je-li třeba dlužníka uvědomit o výsledku výkonu a došlo-li při výkonu k zabavení nějaké věci, musí písemné uvědomění obsahovat i upozornění podle § 121.

§ 118.

Jestliže při exekučním výkonu nebyly nalezeny zabavitelné věci nebo nepostačují-li zabavené věci zřejmě k uspokojení vymáhajícího věřitele, zjistí výkonný úředník dotazem u dlužníka nebo u jiných osob při výkonu přítomných, kde je dlužník zaměstnán; výsledek poznamená v protokole o výkonu. Nebyl-li při výkonu přítomen vymáhající věřitel, zpraví ho soud zároveň s uvědoměním o výsledku výkonu i o skutečnostech týkajících se zaměstnání dlužníka, je-li vymáhána úhrada na osobní potřeby nebo je-li to jinak se zřetelem k osobě vymáhajícího věřitele vhodné.

§ 119.

(1) Zabavené věci, kromě peněz nalezených u dlužníka, ponechají se na místě, kde byly zabaveny; jsou-li pro to důležité důvody, vezmou se na návrh vymáhajícího věřitele do úschovy. Náklady spojené s uschováním nese bez újmy nároku na jejich náhradu vymáhající věřitel.

(2) Pokud se zabavené věci k tomu hodí, uloží se u soudu, jinak se odevzdají schovateli nebo dražebně anebo ústavu, který se takovým uschováním zabývá.

(3) Neurčí-li soudce již předem osobu, která je způsobilá a ochotná zabavené věci uschovat, určí vhodného schovatele — s výhradou do-
datečného schválení soudcem — výkonný úředník.

(4) Schovatel potvrdí převzetí věcí a podepíše zájemní protokol nebo zvláštní protokol sepsaný o provedeném uschování; žádá-li o to, vydá se mu seznam věcí, které mu byly svěřeny.

§ 120.

Návrh na uschování, učiněný při výkonu zabavení, jakož i provedení uschování s udáním jména, příjmení, zaměstnání a bydliště schovatele, úmluva o náhradě a potvrzení o přijetí zapíše se do zájemního protokolu nebo do dodatku k němu.

§ 121.

Nebyly-li zabavené věci vzaty do úschovy, upozorní výkonný úředník dlužníka nebo osoby místo něho zastížené, že zabavené věci nesmějí být poškozeny, zničeny, odstraněny nebo zcizeny a že takové jednání je trestné.

§ 122.

Při prodeji zabavených věcí, které podléhají zkáze, z volné ruky (§ 515 o. s. ř.) může si výkonný úředník vyžádat součinnost místního národního výboru.

§ 123.

(1) Je-li obecnými právními předpisy stanoveno, že věc má být před prodejem v jakékoli dražbě nabídnuta socialistické právnické osobě k převzetí za odhadní cenu nebo za cenu úředně stanovenou, vyrozumí ji výkonný úředník o konání dražby doručením oznámení podle § 518 odst. 2 o. s. ř. (dražební vyhlášky); zároveň ji poučí, že až do zahájení dražby může věc převzít za odhadní cenu nebo za cenu úředně stanovenou. Při stanovení dražebního roku je třeba v těchto případech dbát toho, aby dražební vyhláška byla socialistické právnické osobě doručena pokud možno osm dnů před konáním dražby. Neučiní-li socialistická právnická osoba do zahájení dražby nabídku na převzetí, přivede výkonný úředník dražbu věcí.

(2) Jde-li o věci podléhající zkáze, vyrozumí v případech uvedených v odstavci 1 výkonný úředník socialistickou právnickou osobu o nastávajícím prodeji z volné ruky. Neučiní-li socialistická právnická osoba neprodleně nabídku na převzetí, prodá výkonný úředník věc z volné ruky. Ustanovení § 122 se užije obdobně.

§ 124.

Tam, kde je pro nabytí jednotlivých věcí předepsáno, že osoby musí mít k nabytí určité oprávnění, smí výkonný úředník prodat věc jen tomu, kdo takové oprávnění má.

§ 125.

(1) Soud ustanoví dražební rok; v dražební vyhlášce se uvede místo a čas dražby, označení věcí daných do dražby, a to podle jejich druhu, a místo, kde je lze před dražbou prohlédnout.

(2) Výkonný úředník povolaný vykonat dražbu se včas před dražbou přesvědčí, zda byla řádně oznámena; shledá-li závady, oznámí je ústně soudci.

§ 126.

Odhad zabavených věcí (§ 517 odst. 2 o. s. ř.) provádějí stálí přísežní znalci zapsaní do seznamu stálých přísežných znalců vedeného u krajské soudní správy.

§ 127.

(1) Je-li třeba, aby byly zabavené věci před prodejem odhadnuty, určí výkonný úředník znalce, a to zpravidla podle předem určeného pořadí.

(2) Při prodeji věcí menší ceny lze, je-li třeba, přibrat jako znalce i osobu, která není zapsána v seznamu, nebo upustit od přibrání znalce, je-li výkonný úředník způsobilý spolehlivě odhadnout věci sám.

§ 128.

(1) Po zahájení dražby vyzve výkonný úředník zájemce, aby dražili. Dražba trvá, dokud dražitelé činí podání; dražitelé jsou vázáni svými podáními, dokud nebylo učiněno podání vyšší. Výkonný úředník je povinen dražitele upozornit, že prohlásí dražbu za skončenou, nebude-li přes dvojí vyzvání učiněno podání vyšší. Nebylo-li po druhém vyzvání učiněno podání vyšší, přiklepne výkonný úředník věc podatelí poslednímu.

(2) Dříve než udělí příklep, oznámí výkonný úředník ještě jednou hlasitě poslední podání.

§ 129.

(1) Byla-li dražba skončena, protože výtěžek dosud prodaných věcí stačí k uspokojení vymáhajících věřitelů, odevzdají se neprodané zabavené věci dlužníku nebo jiné osobě, která je oprávněna je přijmout.

(2) Nevedla-li dražba k plné úhradě vymáhaných pohledávek s příslušenstvím, odevzdají se zabavené věci, které nikdo nekoupil, byly-li předtím uschovány, opět schovateli nebo se uloží u soudu.

§ 130.

(1) V protokole o dražbě zabavených věcí se kromě předepsaných záležitostí (§§ 66 a 68 o. s. ř.) uvede zejména:

- a) které věci byly vyvolány a pod jakými běžnými čísly jsou zapsány v zájemním protokole,
- b) jaká byla odhadní nebo úředně stanovená cena jednotlivých zabavených věcí a jaké bylo nejnižší podání,
- c) jakého nejvyššího podání za jednotlivé věci bylo dosaženo a kdo byl jejich vydražitelem,
- d) které z vyvolaných věcí nebyly prodány a jak bylo s nimi naloženo,
- e) zda dražební výtěžek byl vydán vymáhajícímu věřiteli nebo uložen u soudu.

(2) Jednotlivá podání se v protokole neuvádějí; vydražitelé protokol nepodepisují.

§ 131. —

(1) Pro výkon prodeje zabavených movitých věcí mohou být zřízeny soudní dražebny. Jejich sídla a obvod působnosti určí ministr spravedlnosti.

(2) Pokud jde o vlastní výkon prodeje, je soudní dražebna pod dozorem předsedy lidového soudu s pravomocí ve věcech občansko-právních, v jehož sídle je zřízena.

Exekuce na peněžitě pohledávky a plat.

§ 132.

Usnesení, kterým byla povolena exekuce na peněžitou pohledávku nebo plat (§§ 527 a násl. o. s. ř.), doručí se poddlužníku s poučením, že dnem doručení tohoto usnesení je sice povinen dlužníkovu pohledávku zadržet nebo příslušné částky dlužníkovu platu srážet, že však zadržené peníze smí vyplatit teprve tehdy, až dostane od soudu vyrozumění, že usnesení, kterým byla exekuce povolena, nabylo právní moci. Toto vyrozumění se doručí též vymáhajícímu věřiteli.

§ 133.

Při zabavení pohledávek ze směnek a jiných cenných papírů (§ 547 o. s. ř.) postupuje se podle §§ 114 až 117.

§ 134.

Exekuce na jiná majetková práva.

(1) Zabavení jiných majetkových práv (§ 550 o. s. ř.) než pohledávek a nároků na vydání nebo dodání movitých věcí (na př. zabavení práva požívacího a p.) se vykoná zpravidla tím, že se dlužníku zakáže tímto právem nakládat; jsou-li z práva, které se má zabavit, povinny jiné osoby něco vykonat, zakáže se jim plnění.

(2) Nařídí-li soud zájemné popsání práva, na které se vede exekuce, vykoná se popsání přiměřeně podle předpisů o zabavení movitých věcí (§§ 115 a 116); zejména se právo, které se má zabavit, zevrubně popíše podle svého obsahu a rozsahu a přitom se odkáže na listiny, které jsou snad o tom zřízeny. Zároveň se zevrubně uvedou vzájemná plnění, která je dlužník se zřetelem na toto právo povinen konat.

Exekuce na vydání nebo dodání movitých věcí.

§ 135.

O výkonu exekuce na vydání nebo dodání movitých věcí (§ 553 o. s. ř.) sepíše výkonný úředník protokol, v němž se kromě předepsaných náležitostí (§§ 66 a 68 o. s. ř.) uvede zejména:

1. označení věci odňaté dlužníkovi nebo třetí osobě, byla-li ochotna ji vydat, a je-li věcí více, jejich přesný seznam nebo údaje o jejich počtu, míře, váze a p.,
2. zda věc byla odevzdána nebo zaslána věřiteli, či proč se tak nestalo, a jak byla provedena úschova.

§ 136.

Není-li třetí osoba ochotna věc vydat, uvede se to v protokole a věc se neodejme. Zároveň se tato osoba vyzve, aby se vyjádřila, z jakého právního důvodu je věc v její moci; její vyjádření se uvede v protokole.

§ 137.

Exekuce vyklizením.

Jestliže věci, které se mají při vyklizení odstranit (§ 557 věta první o. s. ř.) podléhají zkáze, prodá je výkonný úředník z volné ruky (§ 515 o. s. ř.), nechce-li nebo nemůže-li je povinná strana a v její nepřítomnosti její zmocněnec nebo dorostlá osoba její domácnosti převzít. Ustanovení § 122 se užije obdobně.

Exekuční likvidace.

§ 138.

Usnesení o nařízení exekuční likvidace (§ 576 o. s. ř.) doručí soud:

1. místnímu okresnímu národnímu výboru a okresnímu prokurátoru, v jejichž obvodu má dlužník bydliště (sídlo), podnik a nemovitý majetek,
2. Ústřední národní pojišťovně a jejím územním organizačním složkám, v jejichž obvodu má dlužník bydliště (sídlo) a podnik, jakož i Státnímu úřadu důchodového zabezpečení,
3. státním spořitelnám (pobočkám Státní banky československé), v jejichž obvodu má dlužník bydliště (sídlo) a podnik,

4. poštovním úřadům, v jejichž obvodu má dlužník bydliště (sídlo) a podnik (závody), a správce podstaty bydliště,
5. železničním, lodním a leteckým stanicím, které dlužníkovi (podniku, závodům) zpravidla dodávají zásilky,
6. je-li dlužníkem právnická osoba, příslušnému dozorčímu orgánu,
7. je-li dlužníkem advokát (advokátní koncipient), advokátní poradně, jejímž je členem (zaměstnancem), dále Ústředí advokátních poraden a ministerstvu spravedlnosti,
8. je-li dlužníkem lékař nebo zvěrolékař, krajskému národnímu výboru, v jehož obvodě vykonává povolání,
9. je-li dlužníkem veřejný činitel, příslušnému dozorčímu orgánu.

§ 139.

Před usnesením o nařízení likvidace provede soudce urychleně výslechy a šetření potřebné k tomu, aby byla posouzena způsobilost osoby navržené za správce podstaty (§ 581 o. s. ř.). Nebyl-li podán návrh na jmenování správce podstaty nebo není-li navržená osoba způsobilá k vykonávání této funkce, ustanoví soud správce podstaty po slyšení místního národního výboru.

§ 140.

Soud vydá správci podstaty listinu o jeho ustanovení; správce, než se ujme své funkce, příslibí soudci rukou dáním, že bude své povinnosti plnit svědomitě. Složení slibu se považuje za splněno o jeho ustanovení.

§ 141.

(1) Soud dohlíží na činnost správce podstaty a nahlíží do jeho spisů a účtů.

(2) Z důležitých důvodů může soud z úřední povinnosti nebo na návrh zbavit správce podstaty jeho funkce a ustanovit správce nového.

§ 142.

(1) Za správu podstaty se přiznává správci odměna v částce od 1000 Kčs do 10 000 Kčs; je-li předmětem exekuční likvidace rozsáhlý majetek, vyžadující zvlášť obtížné činnosti správce podstaty, může být přiznána odměna až do částky 50 000 Kčs. Při určování výše odměny přihlédne soudce jak ke složitosti a obtížnosti věci, tak i k rozsahu, způsobu a výsledkům činnosti správce podstaty.

(2) Bylo-li v likvidačním řízení *civile* postupně několik správců podstaty, rozdělí se odměna mezi ně podle jejich dohody. Nedomohdou-li se, rozdělí odměnu mezi ně soudce, přihlížející k míře účasti každého z nich na řízení a k výsledkům jeho činnosti.

§ 143.

V odměně podle § 142 není zahrnuta odměna správce podstaty za účast v řízení o žalobách a v exekučním řízení, konaných ve prospěch likvidační podstaty, ani odměna za jeho práce konané ve správním řízení. Za tyto úkony přísluší správci zvláštní odměna stanovená podle předpisů platných pro tyto úkony.

§ 144.

Kromě odměny přísluší správci podstaty náhrada hotových výdajů (§ 582 odst. 3 o. s. ř.), jestliže jejich vynaložení bylo nutné a jestliže je správce podstaty řádně doloží.

Hlava třetí.

Právní styk s cizinou.

§ 145.

(1) Písemný styk soudů s cizozemskými soudy a úřady děje se prostřednictvím ministerstva spravedlnosti, neustanovuje-li mezinárodní smlouva něco jiného.

(2) K žádosti o právní pomoc zasílané do ciziny se spisy nepřipojují.

§ 146.

Neustanovuje-li mezinárodní smlouva něco jiného, mají být žádosti o právní pomoc zasílané do ciziny opatřeny ověřeným překladem do příslušného cizího jazyka; totéž platí o písemnostech určených k doručení v cizině ve formě, kterou cizozemské právo předpisuje pro písemnosti stejného druhu.

§ 147.

(1) Cizozemská písemnost určená k doručení osobě bydlící v Československé republice, jež není opatřena ověřeným překladem do českého nebo slovenského jazyka, může být doručena, neustanovuje-li mezinárodní smlouva něco jiného, jen jestliže je příjemce ochoten ji dobrovolně převzít.

(2) Není-li překlad připojen, má být příjemce poučen, že může proto přijetí písemnosti odmítnout, že však nelze předvídat, jaké právní následky takové odmítnutí může v cizině mít.

§ 148.

Obsílky a jiné písemnosti určené k doručení v cizině nesmějí obsahovat pohružky donucovacími prostředky.

§ 149.

Podpisy soudců, jakož i podpisy správních zaměstnanců soudů na žádostech o právní pomoc zasílaných do ciziny, pokud je toho třeba, a na listinách určených pro cizinu ověřuje ministerstvo spravedlnosti v předepsaném pořadu.

§ 150.

(1) Žádá-li o to cizozemský soud (úřad), lze svědky, znalce a účastníky vyslechnout i přísežně. Totéž platí, je-li třeba v cizině předložit přísežné prohlášení o skutečnostech rozhodných pro uplatnění nebo zachování nároků.

(2) Přísaha pro svědky a účastníky zní:

„Přisahám na svou čest, že o všem, nač budu soudem tázán, vypovím úpinnou a čistou pravdu a nic nezamlčím.“

(3) Přísaha pro znalce zní:

„Přisahám na svou čest, že posudek podám podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

(4) Jde-li o přísahu následnou, znění přísahy se přiměřeně pozmění.

Hlava čtvrtá.

Ověřování opisů a podpisů listin.

Díl první.

Ověřování opisů.

§ 151.

(1) Každý lidový soud s pravomocí ve věcech občanskoprávních osvědčí na žádost skutečnost, že se opis nebo fotokopie listiny (dále jen „opis“) shoduje s předloženou listinou [§ 13 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

(2) Opisy vojenských a občanských průkazů není dovoleno ověřovat.

(3) Opisy ověřuje soudce nebo správní zaměstnanec, který byl k tomu předsedou soudu určen (§ 13 odst. 2, § 677 o. s. ř.).

§ 152.

(1) Ověřující orgán musí pečlivě ve všech podrobnostech porovnat opis s předloženou listinou.

(2) Potvrzení, že se opis shoduje s předloženou listinou, vydá se na opise nebo na listu s ním pevně spojeném ve formě ověřovací doložky, kterou ověřující orgán podepíše. V doložce se dále uvede:

- a) zda listina, s níž se shodnost potvrzuje, je prvopis nebo ověřený opis, zda a jak je kolikována a z kolika listů nebo archů se skládá,
- b) zda jsou v předložené listině závady, změny, doplňky, vsuvky nebo škrty, které by mohly zeslabit její věrohodnost,
- c) zda byly na opise provedeny opravy nějakých neshod s předloženou listinou,
- d) zda jde o opis úplný nebo částečný,
- e) místo a den potvrzení.

(3) Skládá-li se ověřený opis z několika listů nebo archů, je nutno je sešít; na uzávěru se připojí kulaté úřední razítko.

(4) Obdobně se postupuje při potvrzení, že několik prvopisů spolu souhlasí; doložka se připojí na každý z předložených prvopisů.

§ 153.

Neovládá-li ověřující orgán jazyk, v němž je předložená listina sepsána, přibere zpravidla se souhlasem předsedy soudu tlumočníka. V ověřovací doložce, kterou podepíše též tlumočník, se kromě náležitostí uvedených v § 152 odst. 2 uvede, že shodnost opisu s předloženou listinou byla dosvědčena tlumočnickem; současně se v doložce uvede jeho jméno, příjmení a bydliště. Je-li u soudu zaměstnanec, který ovládá příslušný jazyk, lze ho přibrat místo tlumočníka k dosvědčení shodnosti opisu s předloženou listinou.

Díl druhý.

Ověřování podpisů.

§ 154.

(1) Každý lidový soud s pravomocí ve věcech občanskoprávních osvědčí na žádost skutečnost, že někdo před soudem listinu vlastnoručně podepsal nebo podpis na listině vlastnoručně již dříve učiněný uznal za svůj vlastní [§ 13 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

(2) Podpisy ověřuje soudce nebo správní zaměstnanec, který byl k tomu předsedou soudu určen (§ 13 odst. 2, § 677 o. s. ř.).

§ 155.

(1) Ověřující orgán vyslechne osobu, jejíž podpis se ověřuje (dále jen „účastník“), zda uznává podpis na listině za svůj vlastní; jde-li o listinu nepodepsanou, účastník se před ním na listinu vlastnoručně podepíše.

(2) Nezná-li ověřující orgán účastníka osobně a jménem a příjmením, musí mu být jeho totožnost prokázána úředním průkazem nebo potvrzena dvěma svědky totožnosti. Nezná-li ověřující orgán svědky totožnosti jménem a příjmením, musí mu být jejich totožnost prokázána úředním průkazem. Svědky totožnosti nemohou být osoby nezletilé, osoby, které pro svůj tělesný nebo duševní stav nejsou schopny vydat svědectví, které neumějí nebo nemohou číst a psát a které jsou zúčastněny na věci.

(3) Ověření podpisu se vyznačí na listině nebo na listu s ní pevně spojeném ve formě ověřovací doložky, kterou ověřující orgán podepíše. V doložce se dále uvede:

- a) číslo příslušné položky ověřovací knihy (odstavec 4),
- b) jméno, příjmení, zaměstnání a bydliště účastníka,
- c) jakým způsobem byla zjištěna totožnost účastníka,
- d) zda účastník listinu podepsal nebo zda uznal podpis za svůj vlastní,
- e) místo a den ověření.

(4) Ověření podpisu se zapíše do ověřovací knihy.

Hlava pátá.

Práce správních zaměstnanců.

Soudcovské úkony konané
správními zaměstnanci.

§ 156.

Způsobilým správním zaměstnancům může být předsedou soudu se souhlasem ministra spravedlnosti svěřeno obstarávání jednoduchých úkonů, které jsou jinak svěřeny soudci (§ 677 o. s. ř.)

1. ve věcech poručenských, opatrovnických a ve věcech dětí v rodičovské moci,
2. ve věcech prohlášení za mrtvého a důkazu smrti,

3. ve věcech projednání dědictví,
4. ve věcech soudního umoření listin,
5. ve věcech soudní úschovy,
6. ve věcech exekučních, jde-li o exekuci zřízením exekučního zástavního práva na nemovité věci, o exekuci na movité věci a na peněžité pohledávky a plat,
7. ve věcech knih pozemkových,
8. ve věcech podnikového rejstříku,
9. při vydávání soudních výpovědí a rozkazů na odevzdání nebo převzetí předmětu nájmu při nechráněných nájmech,
10. při vydávání platebních rozkazů v rozkazním řízení,
11. při sepisování soudních směnečných protestů,
12. při vyřizování dožádání o provedení úkonů týkajících se věcí shora uvedených.

§ 157.

Soudce, jemuž jest věc podle rozvrhu práce přidělena, může si vyhradit vyřizování určitých věcí svěřených správním zaměstnancům, a to buď vůbec, nebo případ od případu.

§ 158.

(1) Rozhodnutí vydanému ve věci vyřízené pověřeným správním zaměstnancem lze odporovat stejným opravným prostředkem jako rozhodnutí soudce. Opravný prostředek předloží se však nejprve soudci, který buď o něm rozhodne, má-li za to, že se mu má vyhovět, nebo jej předloží soudu druhé stolice, aby o něm rozhodl.

(2) Rozhodne-li soudce o opravném prostředku sám podle odstavce 1, považuje se i jeho rozhodnutí za rozhodnutí soudu první stolice. Odporovat mu lze podle obecných ustanovení.

§ 159.

Práce souvisící s výkonem soudnictví.

Pokud předseda soudu neurčí něco jiného, obstarávají správní zaměstnanci pod dohledem předsedy senátu veškeré práce souvisící s výkonem soudnictví samostatně, bez zvláštního příkazu.

ČÁST DRUHÁ.

VOJENSKÉ SOUDY.

Řízení před nižšími a vyššími vojenskými soudy a před vojenským kolegiem nejvyššího soudu.

§ 160.

Pro vojenské soudy neplatí ustanovení §§ 8 až 15, 17, 19 a 20 části první. Ostatních ustanovení se užíje pro vojenské soudy a pro vojenské kolegium nejvyššího soudu obdobně, pokud následující ustanovení neobsahují odchylek.

§ 161.

Vojenské soudy jsou ve svých obvodech ve styku s veliteli vojenských jednotek a ostatních ozbrojených sborů a poskytují jim veškerou podporu při udržování a zvyšování vojenské kázně, pořádku a bojeschopnosti a při upevňování velitelské pravomoci. K plnění těchto úkolů jsou povinny znát stupeň bojeschopnosti, stav kázně a trestnosti jednotek, u nichž jsou zřízeny, po případě u útvarů, které jsou v jejich obvodu.

§ 162.

Náčelník soudu může podle potřeby určit, že všechny nebo některé senáty, které vyřizují věci téhož druhu, tvoří společné soudní oddělení.

§ 163.

Tam, kde se mluví o vedoucím úředníku soudního oddělení, rozumí se tím vedoucí kanceláře soudního oddělení.

§ 164.

Náčelník vojenského soudu vypracuje plán svého útvaru.

§ 165.

Pobočky vojenských soudů zřizuje a zrušuje po dohodě s hlavním vojenským prokurátorem ministr spravedlnosti.

§ 166.

Opatřování poukazů úředním razítkem (§ 73) se u vojenských soudů řídí vojenskými předpisy.

§ 167.

V budovách ozbrojených sborů nebo v budovách ozbrojenými sbory obsazených může vojenský soud konat potřebné úkony jen s vědomím příslušného velitele.

§ 168.

Součástí výzbroje nebo výstroje některého ozbrojeného sboru, o nichž vojenský soud rozhodl v trestním řízení, budou vydány, jakmile jich nebude pro trestní řízení třeba, útvaru, v jehož stavu jsou, a nelze-li takový útvar zjistit, útvaru, který určí velitel vojenského okruhu (vyšší velitel ozbrojeného sboru), v jehož obvodu je soud zřízen.

§ 169.

Znalce a tlumočníky z řad příslušníků ozbrojených sborů ustanovuje předseda senátu z osob navržených orgánem zmocněným k tomu příslušným ministrem. Není-li mezi příslušníky ozbrojených sborů osoba způsobilá pro funkci znalce z příslušného oboru, ustanoví předseda senátu znalcem zpravidla osobu zapsanou v seznamu znalců u krajské soudní správy.

§ 170.

Má-li být duševní stav obviněného zkoumán ve veřejném ústavu (§ 124 odst. 2 tr. ř.), zařídí předseda senátu jeho dodání do ústavu, který je ministerstvem národní obrany pověřen vyšetřováním duševního stavu a podáváním posudku. Odevzdat obviněného do jiného ústavu lze jen se souhlasem ministerstva národní obrany, po případě ministerstva národní bezpečnosti.

§ 171.

Vezme-li soud do vazby příslušníka ozbrojeného sboru, uvědomí ten, kdo vazbu nařizuje, vždy také služebního představeného, který je oprávněn podat na obviněného trestní oznámení.

§ 172.

(1) U vojenských soudů zjistí vyslyšající na počátku výslechu vždy též hodnotu vyslychaného, branný poměr a jeho příslušnost k útvaru v ozbrojených sborech.

(2) Rozsudek vojenského soudu musí (kromě náležitostí uvedených v § 26 tr. ř. a v § 2 zák. č. 85/1950 Sb., o opatřeních souvisících s úpravou kázeňského práva příslušníků ozbrojených sborů) obsahovat také údaj o hodnotě obviněného, o útvaru, jehož je příslušníkem a o jeho třídním původu.

§ 173.

Práva, která podle tohoto nařízení, vyjímaje hlavu první části první, přísluší předsedovi soudu (na př. § 26 odst. 2 a § 38 odst. 4) nebo

náčelníku vojenského soudu, vykonává u vojenského kolegia nejvyššího soudu jeho předseda.

Polní řízení.

§ 174.

Pro polní řízení se užíje přiměřeně ustanovení této části s tím, že předvolávání, předvádění a vyrozumívání o úkonech, jakož i doručování písemností se děje bez všech formálností, zpravidla prostřednictvím příslušného velitele.

ČÁST TŘETÍ.

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 175.

Kde se v tomto nařízení mluví o předsedovi senátu, rozumí se tím i soudce jediný (§ 54 odst. 2 tr. ř., § 4 o. s. ř.), po případě člen senátu (§ 55 tr. ř., § 95 odst. 3 o. s. ř.), jakož i správní zaměstnanec pověřený obstaráváním úkonů podle § 156.

§ 176.

Ustanovení §§ 78 až 89 o doručování a ustanovení § 96 (§§ 90 až 95) o určování výše svěřence se užíje přiměřeně i v řízení před prokurátorem.

§ 177.

(1) Trestní spisy, ve kterých již byla podána žaloba, je prokurátor povinen zapůjčit ministerstvu spravedlnosti a krajským soudním správám. Orgánům soudní správy je prokurátor povinen umožnit prohlédnutí všech uvedených trestních spisů u prokuratury k účelům kontroly činnosti soudů; za tím účelem jim umožní i nahlédnutí do rejstříků a jiných evidenčních pomůcek prokuratury.

(2) Oprávnění uvedená v odstavci 1 přísluší k účelům kontroly činnosti prokuratur též orgánům generálního (krajského — vyššího vojenského) prokurátora vůči soudům.

§ 178.

Všechna ustanovení týkající se věcí upravených tímto nařízením se zrušují.

§ 179.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953.

Zápotocký v. r.

Dr. Rais v. r.

96.

Nařízení ministra spravedlnosti

ze dne 15. prosince 1952,

**kterým se stanoví odchylky při důkazu znalci
v některých věcech národního pojištění.**

Ministr spravedlnosti nařizuje v dohodě s ministrem zdravotnictví a předsedou státní komise důchodového zabezpečení podle § 398 odst. 3 zákona č. 142/1950 Sb., o řízení ve věcech občanskoprávních (občanský soudní řád):

§ 1.

(1) Potřebuje-li soud ve věcech důchodového zabezpečení posudek o zdravotním stavu, vyžádá si ho výhradně od krajské posudkové komise důchodového zabezpečení (dále jen „posudková komise“).

(2) Ze závažných důvodů může soud požádat o podání nového posudku nebo o přezkoumání již podaného posudku tutéž komisi v jiném obsazení, jinou posudkovou komisi nebo jiný sborový orgán (na př. lékařskou fakultu); má-li být podaný posudek již jen doplněn, požádá soud o doplnění tutéž posudkovou komisi, která může svůj posudek podat ve stejném obsazení.

§ 2.

(1) Soud se zpravidla omezí na písemný posudek posudkové komise; pokládá-li to však za

potřebné, zejména se zřetelem k závažnosti otázek, které chtějí členové senátu nebo účastníci znalci klást, vyslechne jako znalce předsedu posudkové komise nebo jiného jejího lékařského člena jako mluvčího většiny komise.

(2) Ustanovení odstavce 1 se užije přiměřeně, podává-li posudek jiný sborový orgán.

§ 3.

Náklady znaleckého úrazu provedeného posudkovou komisí nese bez nároku na náhradu stát; tzn. nejsou dotčena ustanovení o nákladech účastníků v jejich vzájemném poměru.

§ 4.

Pokud v obvodu krajského soudu není posudková komise dosud zřízena, ustanovení §§ 1 až 3 se neužije; v těchto případech postupuje soud podle obecných ustanovení o důkazu znalci (§§ 108 a násl. občanského soudního řádu).

§ 5.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1953.

Zápotocký v. r.

Dr. Rais v. r.

